KUUROJEN LEHTI

Tidskrift för Döva

Ruokolahdella pidetyn pohjoismaisen nuorisoleirin osanottajat. — Deltagarna i de dövas nordiska ungdomsläger i Ruokolahti.

SYYSKUU
SEPTEMBER

N:o 9 - 1958

KÄYTTÄKÄÄ ONNITTELUADRESSEJA

Kukkaset kuihtuvat! Adressi säilyy jatkuvasti rakkaana muistona ystävällänne. Kun haluatte onnitella ystäväänne hänen merkkipäivänään — kun hän täyttää vuosia, solmii avioliiton, pääsee ripille j.n.e. on paras ja kätevin tapa lähettää hänelle onnittelunne kauniilla adressilla.

Näitä adresseja saa ostaa asiamiehiltämme kuurojenyhdistyksissä. Maksu on 300 markkaa kuorineen.

Pohjaväri on aurinkoisen hiekan väri, reunat ja koristeet sekä teksti, joka tässä kuvassa näyttää mustalta, on kultaa. Suuruus 21 × 27,5 sm, 4 siv.

Adressin myynnistä kertyvät tulot kartuttavat Liittomme Omakotirahastoa.

Adresseja saa tilata Liittomme toimistosta. Asiamiehille 20 % palkkio.

Suomen Kuurojen Liitto r.y.

Liisankatu 27 E 10 — HELSINKI — Postisiirtotili n:o 6825

KUUROJEN LEHTI

SUOMEN KUUROJEN LIITTO r.y:n ÄÄNENKANNATTAJA

SYYSKUU | 63. VUOSIKERTA | N:o 9 . 1958

Lokakuun numeroon tarkoitetut ilmoitukset, kirjoitukset ja kuvat on lähetettävä toimitukselle ennen syyskuun 9 päivää

KUUROT JA KANSANELÄKE

Vuosikokouksessamme Kotkassa herätettiin kysymys siitä, voisivatko kuurot saada kansaneläkkeen muutamaa vuotta aikaisemmin kuin nykyisen lain edellyttämän 65 vuoden iässä. Jo asian käsittelyn yhteydessä tuotiin esille ajatus, että tuskin yksinomaan kuurot voisivat kansaneläkkeen saannissa päästä erikoisasemaan, vaan että asia voisi tulla ehkä kysymykseen, jos se tulisi koskemaan invaliideja yleensä.

Tässä mielessä otettiin tiedusteluyhteys Suomen Siviili- ja asevelvollisuusinvaliidien liittoon. Sieltä ilmoitettiin, ettei tämän liiton taholta oltu tehty mitään aloitetta k.o. asiassa. Näin ollen nykyinen kansaneläkelaki pysynee voimassa ainakin toistaiseksi myös kuuroja koskevalta osaltaan. Tämän vuoksi on voimassa olevasta laista syytä mainita muutamia tärkeimpiä kohtia.

Ensinnäkin kansaneläkkeenä maksetaan *vanhuuseläkettä* 65 vuotta täyttäneelle ja *työkyvyttömyyseläkettä* pysyvästi työkyvyttömälle, joka on 65 vuotta nuorempi.

Vanhuus- ja työkyvyttömyyseläkkeeseen kuuluu eläkkeen *perusosa* ja *tukiosa*. Eläkkeen tukiosaa ei makseta vakuutetulle, joka saa invaliidirahaa sen mukaan kuin siitä on erikseen säädetty.

Työkyvyttömyyseläke voidaan evätä tai sitä vähentää enintään siihen saakka, kun vakuutettu on saavuttanut 65 vuoden iän. Eläkkeen perusosa on nykyisin 26.400 markkaa vuodessa ja täysimääräinen tukiosa esim. toisessa kuntaryhmässä — mihin suuri osa kuntia kuuluu — on 69.300 markkaa vuodessa. Näin ollen hyvin tavallinen täysimääräinen kansaneläke on 7—8 tuhannen markan vaiheilla kuukaudessa.

Täysimääräinen tukiosa maksetaan kuitenkin vain siinä tapauksessa, että henkilön vuositulo on aivan mitättömän pieni.

Kansaneläkelaitos maksaa myös hautausavustusta. Jos vakuutettu, joka ei saa vanhuus- tai työkyvyttömyyseläkettä, kuolee, niin suoritetaan omaisille peruseläkkeen vuotuinen määrä. Hautausavustusta on haettava vuoden kuluessa a.o. kuolinpäivästä lukien piiriasiamieheltä.

Kuurojen on erikoisesti huomattava, että koska valtio ei maksa invaliidirahan saajille kansaneläkkeen tukiosaa, joskin he aina saavat perusosan, niin tukiosaan nähden he voivat valita joko invaliidirahan tai kansaneläkkeen tukiosan. Jälkimmäinen vaihtoehto on usein ollut edullisempi. Näistä asioista on edullista neuvotella piiriasiamiehen kanssa.

KUUROJEN PÄIVÄ

syyskuun 28:s

Syyskuun neljäntenä sunnuntaina vietetään koko maailmassa Kuurojen Päivää. Tämä on päätetty jo Zagrebissa pidetyssä kuurojen maailmankongressissa, joskin syyskuun 4:s sunnuntai vahvistettiin siksi vasta myöhemmin eri maista saapuneiden toivomusten mukaisesti.

Kuurojen Päivän mainosjulisteesta oli kansainvälinen kilpailu kuurojen taiteilijain kesken. I palkinnon sai nimimerkki »Zorys» puolalainen taiteilija Henryk Ostachiewics.

Miksi vietämme Kuurojen Päivää?

Me kuurot olemme täydellä syyllä maan hiljaisia. Me emme huuda julki olemassaoloamme. Me sulkeudumme kuoreemme. Emme halua, että meitä huomataan, että olemme kuin muukalaiset oman kansamme keskuudessa, kuurouden eroittamana muista.

Siksi juuri, ettei kuulevien maailmassa tiedetä meistä ja meidän tarpeistamme paljon mitään, meitä ei huomata. Joudumme taistelemaan ennakkoluuloja vastaan, kun on kysymys vaikkapa työn saannista. Monessa tapauksessa, kun kuuro nuori menee pyrkimään

ammattioppiin, nousee tie pystyyn. Työnantaja ajattelee: kuinka kuuro voi oppia ammatin, kuinka hän voi hoitaa kalliita koneita, kuinka hän tulee toimeen toisten työntekijäin kanssa? Nämä ja moni muukin kysymys panee työnantajan pudistamaan päätään: Ei, emme voi ottaa kuuroa vaivoiksemme. Ja niin kuuro saa väistyä kenen hyvänsä kuulevan tieltä, tyytyä huonompaan paikkaan kuin mitä hänen kykynsä edellyttäisivät.

Mainos on nykypäivinä voimaa.

Meidän on ainakin kerran vuodessa, Kuurojen Päivänä, tehtävä itseämme tunnetuksi suurelle yleisölle, työnantajille, hallitusherroille.

Meidän on selvitettävä ja vakuuttavasti todistettava, että kuurolla on samat luonnonlahjat, samat kehittymisen mahdollisuudet kuin kuulevallakin, kunhan saamme tilaisuuden niitä käyttää ja kehittää. Kuurous ei ole mikään ylipääsemätön este, joka sulkisi meidät pois työmarkkinoilta ja estäisi meitä asettamasta täyttä panostamme maan ja kansan hyväksi. Monessa tapauksessa se voi olla jopa etukin, auttaa keskittymään työhömme ja saavuttamaan parempia tuloksia.

Takana on aika, jolloin ihmisten ennakkoluuloihin kuuroja kohtaan oli jotain perustetta. Nyt miltei kaikki kuurot osaavat puhua ja tulevat auttavasti toimeen kuulevan ympäristönsä kanssa. Käytännöllisessä työssä he nopeasti oppivat hoitamaan mutkikkaimpiakin koneita. He voivat kehittää taideaistiaan ja tehdä täysiarvoista työtä myöskin omintakeisesti. Kunhan kuuro pääsee oikealle paikalleen tuotannollisessa työssä, työnantajien ja mestarien ennakkoluulot hälvenevät.

Yhdistykset voisivat Kuurojen Päivänä 28. 9. järjestää juhlatilaisuuksia paikkakunnillaan. Niissä voisi olla kutsuvieraina teollisuuslaitosten johtajia tai mestareita. Ohjelman olisi keskityttävä siihen, että näytetään kuurojen olevan henkisesti vireitä. Puheet koskettelisivat kuurojen sopeutumista vaativimpiinkin ammatteihin. On koetettava antaa kutsuvieraille mahdollisimman myönteinen kuva kuurojen maailmasta, joka ei todellakaan ole minkään korkean aidan eroittama kuulevien maailmasta. Kuurot ovat samanlaisia kuin kuulevatkin, ihmisiä jotka pyrkivät eteenpäin, pyrkivät täyttämään velvollisuutensa kansalaisyhteisössä. He toivovat, että heille annettaisiin mahdollisuudet edistyä, käyttää kykyjään ja luonnonlahjojaan toimeentulonsa parantamiseen.

Me odotamme kouluopetuksemme uudelleenjärjestelyä, että uudet kuurojen polvet saisivat paremmat mahdollisuudet edistyä ja seurata muun maailman mukana. Me odotamme ammattikouluja, että jokainen kuuro koulunsa päätettyään voisi antautua siihen työhön, mihin hänen taipumuksensa viittaavat.

Näissä merkeissä vietämme Kuurojen Päivää. Teemme asiaamme ja tarpeitamme tunnetuksi kaikille.

Rurik Pitkänen.

MIKKELIN PIIRIN KUUROJENPAPIN KIRJE

Olen lähdössä pois kolmen läänin laajuiselta työmaaltani, jossa olen toiminut yli kolmekymmentäkahdeksan vuotta. Tämä merkitsee eroa suuresta ystävien joukosta. He kaikki tulevat nyt ajatuksiini.

Tuhatlukuinen kuurojen joukko, ennen kaikkea Itä-Suomessa asuvat ynnä siellä koulunsa käyneet, ovat vuosien kuluessa tulleet hyviksi ystävikseni. Onpa joukossa sellaisiakin, joiden ystävyys alkoi jo koulussa työskentelyni ajalla lähes 50 vuotta takaperin. Rakkaat hiljaisuudessa elävät ystäväni. Teille kaikille lähetän sydämellisen tervehdykseni. Kiitos ystävyydestänne, joka viimeksi eroni yhteydessä on sydäntäni liikuttavalla tavalla tullut näkyviin. Hyvä Jumala siunatkoon teitä.

Kiitollisiin ajatuksiini tulevat myös pappilat, joissa lukemattomia kertoja olen kodittomana kulkijana saanut ystävällisyyttä osakseni samoin kuin piskuinen laumanikin. Teille piirini pappiloiden ystävälliset emännät ja isännät vilpitön kiitokseni ja parhaat terveiseni. Jatkukoon myötämielisyytenne kuuroja ja seuraajaani kohtaan yhtä ylitsevuotavana. Miehelle, joka yksinäisenä kävelee omalla vaollaan vainiolla, jossa laitaa ei näy, merkitsee hetki ystävien parissa enemmän kuin ehkä tullaan ajatelleeksi.

Raskain osa yksinäisyydessä elävän kuuron kohdalla on eristettynä oleminen. Vuosikausien ponnistelujen tuloksena on päästy siihen, että muutamissa seurakunnissa kuurot ja kuulevat ovat saaneet rakennetuksi yhteyksiä keskenään eri muodoissa aina yhteisiin päiväjumalanpalveluksiin ja ehtoollisviettoihin saakka. Tämä on asiaintila, jolle kuurot antavat erittäin suuren arvon ja johon olisi syytä pyrkiä kaikkialla, missä ja milloin on useampia kuuroja ja tarvittava tulkki saatavissa. Tällaiseen tulokseen myötävaikuttaneille virkaveljille, kanttoreille, seurakuntasisarille, diakonia- ja ompeluseuraväelle ja seurakunnan nuorille lausun kauniin kiitokseni. He ovat herkästi oivaltaneet sen, ettei kuurojen sielunhoitoa useamman läänin alueella suinkaan voi jättää yksinomaan kuurojenpapin tehtäväksi. Onhan huomattava osa kuuroista riittävässä määrässä puhetaitoisia. Harras toivoni on, että tämä asia yleisemmin oivallettaisiin ja kehitys kulkisi eteenpäin sen mukaisesti.

Kuurojen kouluväki on minulle läheinen, sekä siksi, että olen aikanaan kuulunut yli kolme vuotta heidän joukkoonsa, että monien ajan varrella sattuneiden yhteisten tilaisuuksien kautta, ynnä varsinkin siksi, että työmme kohde meillä on yhteinen, ja olemme, opettajat ja papit, tällä alalla ainoat kuurojen sielunelämään perusteellisemmin tutustuneet. Kiitos työtoveruudesta ja ystävällisyydestä teille kaikille sekä tervehdys paljon vaativalle työsarallenne.

Suomen kirkon Seurakuntaopisto on vuosikymmenen ajan suonut hiljaisuudessa eläville majansa raamattukurssien pitoa varten. Kiitollisin mielin olemme nauttineet talon ystävällisyydestä. Ottakaa vastaan työstä lähtevän kiitollinen tervehdys.

Monenmonien ystävämieleenhän joutuu tällaisessa ns. pienviljelijän tehtävässä vetoamaan ja sitä hyväkseen käyttämään. En yritäkään kaikkia luetella. Se olisi mahdotonta. Kiitollisuuteni kohdistuu heihin kaikkiin.

Haluan kuitenkin lopuksi liittää tähän kiitollisen erotervehdykseni Talouskoulun tytöille vanhimmasta aina nuorimpaan asti sekä ammattitovereilleni, suurelle yleisölle niin ihmeteltävässä määrin tuntemattomana pysyneessä kuurojenpapin virassa. Kiitos hyvästä työtoveruudesta.

Otto A. Myyryläinen

Opettaja Roos kirjoittaa: »Tässä näette Asmaran pääkadun, Haile Selassie Street. Eikö ole komea! Nykyään näyttää arabeilla olevan eniten rahaa, he rakentavat komeita taloja.»

Keren'in kuurojenkoulu vihitty

Lähettimme, opettaja Elsie Roos ilmoittaa Eritreasta, että hänen hoitamansa kuurojenkoulu Kerenissä on vihitty tarkoitukseensa viime kesäkuun 29:ntenä. Itse kuvernööri oli ollut saapuvilla ja hänen mukanaan valtiopäivien puheenjohtaja ja muita arvovaltaisia vieraita. Julkaisemme alla pastori Gunnar Svensson'in puheen, jonka hän piti englanninkielellä Kerenin koulun vihkiäistilaisuudessa.

Teidän ylhäisyytenne, Herra kuvernööri, hyvät naiset ja herrat. — Tämä päivä on arvokas ja suuri päivä tälle kuurojenkoululle ja sitä hoitavalle toimikunnalle. Olemme onnellisia ja kiitollisia siitä, että tämän koulun vihkimyspäivä on nyt koittanut. Olemme suuresti kiitollisia myös siitä, että Teidän Ylhäisyytenne on saanut tilaisuuden saapua tänne koululleme. Tämän koulun ja Afrikan kuurojen lähetystyön puolesta saan lausua Teidän Ylhäisyytenne tänne sydämellisesti tervetulleeksi.

Ja sitten vähän tämän koulun historiasta. Kuinka se oikeastaan on syntynyt ja päässyt alkuun? Lienee jo yli 10 vuotta siitä, kun ensimmäinen ajatus tällaisen koulun perustamisesta oli syntynyt. Ajatuksen herätti ensinnä pastori Olle Hagner. Tämän maan kuurojen asema ja hätä liikutti hänen sydäntään. Hän käsitti, että jotakin oli tehtävä näiden kuurojen lasten hyväksi. Yhdessä erään brittiläisen lääkärin kanssa hän laati arvioihin perustuvan tilaston kuurojen lukumäärästä ja havaitsi, että Eritreassa oli noin 1.000 kuuroa. Matkustettuaan Ruotsiin puhui hän siellä asiasta kääntyen erikoisesti niiden puoleen, jotka työskentelivät kuurojen keskuudessa. Hänen esityksensä sai ymmärtämystä ja herätti suurta kiinnostusta asiaan. Ajateltiin, että tulisi aloittaa kuurojen lasten koululla, koska sellaista ei ole ollut lainkaan Eritreassa. Asetettiin komitea, jonka nimeksi tuli Dövas Afrika Mission (Afrikan kuurojen lähetys). Myöhemmin perustettiin samanlainen komitea Suomeen. Nämä sitten kokosivat varoja kuuroilta ja heidän ystäviltään saaden kootuksi niin paljon, että voitiin ajatella kuurojenkoulun perustamista. Nämä myöskin valitsivat ensimmäiseksi opettajaksi, neiti Elsie Roos'in, joka oli jo monet vuodet toiminut Suomen kuurojenkoulujen opettajana. Suurella innolla hän sitten alkoikin Eritrean kuurojen lasten opetuksen.

Kun koulu oli alkanut toimintansa, selvisi meille kaikille, kuinka suureen tarpeeseen se oli tässä maassa. Ilmestyi lukuisasti vanhempia, jotka olisivat tahtoneet lapsensa tähän kouluun; ilmestyi koteja, joissa oli yksi tai kaksi, jopa kolmekin kuuroa lasta ja joille pyydettiin kouluun pääsyä. Nähtiin syntymästään saakka kuuroja ja myöhemmin jonkin sirauden kautta kuuroiksi tulleita lapsia. Mutta kuurojenkoulussa, jossa opetuksen tulee olla yksilöllistä, ei voi olla luokalla enempää kuin noin 10 oppilasta. Pieni koulu oli siis heti täynnä, ja monet pyrkijöistä saivat jäädä odotuslistalle. Oli vaikeata kieltää koulu niin monilta pyrkijöiltä.

Näin ovat asiat vielä tänäänkin. Olemme täällä vihkiäksemme koulun, ja tiedämme, että se on aivan

Kerenin kuurojenkoulu kesäkuussa 1958. Maaherra tuli tässä kouluun ilmoittamaan, että kuvernööri oli luvannut tulla vihkiäisiin. Oikealla tum. puvussa maaherra Erubaje, vas. pitkä mies on hänen adjutanttinsa. Pienin edessä, jolla on kädet silmillä, on talonmiehen tytär Gennet.

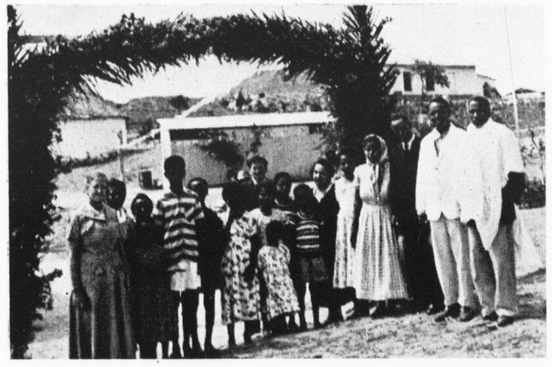

Kerenin koulu 29. 6. 58 ennen vihkiäistilaisuutta. Takana (kih. tuk.) kenttäjohtajamme p. Gunnar Svensson. Mustassa puvussa korpulentti rva Dimandula Frangutti, joka on auttanut käsitöissä vap. eht. Oik. mustassa puvussa Asmaran maak. pappi Gubebreselassie, joka on käynyt Ruotsissa ja puhuu ruotsia. Eljas ja naap. Daniel.

liian pieni. Meidän tulisi löytää keinoja laajentaaksemme sitä ja siten auttaa entistä useampia kuuromykkälapsia. Meidän tulisi saada myös käytännöllistä opetusta lapsille, veistoa pojille ja muuta käsityötä entistä enemmän tytöille. Pieni alku on tehty, mutta tilathan ovat sellaiseen aivan liian pienet. Olemme Eritrean hallitukselle suuresti kiitollisia tästä talosta, jonka olemme saaneet alkuun päästäksemme ja lupauksesta saada kaksi rakennusta tämän lisäksi. Mutta myös kuurojen Afrikan lähetyksen taloudelliset mahdollisuudet ovat varsin rajoitetut, joten sille on mahdotonta suorittaa välttämättömiä laajennuksia ilman hallituksen apua. Tästä syystä olemme anoneet avustusta myös UNESCO'lta voidaksemme palkata 2—3 opettajaa ja voidaksemme siten ottaa kouluun enemmän oppilaita.

Olemme kiitollisia myös Eritrean hallitukselle siitä huomaavaisuudesta, jota on osoitettu tätä koulua kohtaan. Tunnen myös, että komiteat siellä kotona tahtovat kauttani ilmaista kiitollisuutensa sitä työtä kohtaan, jota neiti Roos on täällä suorittanut koulun ensi vuosina. Tiedän, että se on useinkin ollut raskasta, mutta useimmiten alku onkin vaikein. Toivon, että Jumalan, kaikkivaltiaan siunaus seuraa työtänne. Kaikkivaltias Jumala siunatkoon H.K. Prinsessa Tsahai'n kuurojenkoulua ja kaikkia niitä kuuroja lapsia, joita täällä opetetaan. Olkoon kuurojenkoulu siunattu ja tulkoon se puolestaan siunaukseksi Eritreaan ja Etiopiaan.

Tämän puheen jälkeen korkeat valtiovallan edustajat lupasivat puolestaan antaa tukensa vaikeuksien kanssa taistelevalle koululle.

* * *

Kerenin uutisista mainittakoon vielä, että Asmaraan odotetaan amerikkalaista hammaslääkäriä, jonka vaimo on kuurojenopettaja. Neiti Roos toivoo häneltä saavansa selvitystä amerikkalaisista opetusmenetelmistä. Ruotsista opetukseen pyydetty apu, nuori pariskunta ei ole vieläkään antanut vastaustaan. Mies on kristillinen nuoriso-ohjaaja, niin että hän voisi ottaa veiston ja voimistelun opetuksen sekä korjata monia asioita, joita aina on talossa. Alkuasukkaiden taito kaikessa on hyvin heikkoa. Niinpä vihkiäisjuhlan jälkeen, kun piti kyntää koulun alue, tuli mies kahden härän ja puuauran kanssa sitä tekemään.

Tänä vuonna on kaikki ollut myöhässä. Kuumaa kesti kauan ja sadeaikakin myöhästyi kuukaudella. Mitään kylvöjä ei kannata ajatella ennenkuin maa on sateista kastunut. — Toisinaan tulevat suuret heinäsirkkalaumat ikäänkuin pilvenä; ne saattavat tuhota täydellisesti nousevan oraan tai viljan, joka on tähkällä. Toivomme sentään, että koulun kylvökset säilyvät tällaiselta hävitykseltä.

Kuva Kerenin koulun vihkiäistilaisuudesta 29. 6. 1958.

LEIRI SAIMAAN RANNALLA

Pohjoismaisen nuorisoleirin leiripäiväkirjaa, kirj. Uuras Luuta.

Harjumainen niemi, jonka kangasmaastoisella selällä seisoo suoraryhtisiä mäntyjä ja jonka rantoja kiertää lepikko- ja koivuviidat, työntyy pitkänomaisena järveen. Vastapäätä kohoaa kirkko, Ruokolahden kaunis puukirkko, viljavainioiden keskellä. Järvi, joka kuuluu Saimaan vesistöön, muodostaa harjun ja kirkon puolella lahdelman ja toisella puolella aukenee seläksi ja kiertelee salmin ja saaristoin kohti länttä ja pohjoista. Suuren Saimaan päätepiste on kuitenkin täällä järven itäpuolella, siellä sen vedet vyöryvät Vuoksessa kohti Laatokkaa.

Tällä kirkkoa vastapäätä ojentuvalla niemellä on honkien keskellä suuri valkoinen rakennus. Se on Jaakkiman kristillinen kansanopisto.

Opiston kentällä liehui erään heinäkuisen viikon ajan neljän pohjoismaan liput. Nuoria ihmisiä kisasi kentällä ja niemen rannoilla, heitä kiersi mutkittelevana jonona lähiseudun metsien poluilla ja teillä.

He olivat kuuroja neljästä pohjoismaasta, he olivat kuurojen pohjoismaisen nuorisoleirin osaanottajia.

Tästä leiristä, sen tapahtumista, sen oloista, sen vaivoista, sen murheista, sen iloista, siitä kaikesta koettaa tämä leiripäiväkirja antaa jonkinlaisen kuvan.

Keskiviikko, heinäkuun 9 p.

Opiston kentällä he seisoivat, 57 nuorta neljästä pohjoismaasta. He seisoivat rinta rinnan rivissä, suomalainen, tanskalainen, norjalainen ja ruotsalainen, ja suomalainen tihkusade kasteli puolueettomasti jokaista heistä.

Tuokiota aikaisemmin he olivat kokoontuneet opiston luentosaliin, jonka koulumaisessa ilmapiirissä, leiriläisten istuessa pulpeteissa kuin koulussa konsanaan, oli lausuttu tämän leirin avaussanat. Kuurojen Liiton puheenjohtaja johtaja Urho Kierimo oli vartavarten saapunut tähän tilaisuuteen voidakseen isäntämaan puolesta lausua leirin avaussanat ja pohjoismaiset vieraat sekä oman maan leiriläiset tervetulleeksi Ruokolahden leirille.

Nyt kohosi Suomen lippu leirisalkoon ja opiston pääsalkoon. Nuori suomalainen leiriläinen viittoi koruttomasti Maamme-laulun. Kohta myös Ruotsin, Tanskan ja Norjan liput liehuivat samassa rintamassa.

3:s kuurojen pohjoismainen nuorisoleiri oli avattu.

Leiriläisiä oli yhteensä 57. Suomalaisia oli tasan 30, ruotsalaisia 18, norjalaisia 5 ja tanskalaisia 4.

Leirin kokonaislukua lisäsi »johtoporras» jonka muodostivat leirinjohtaja pastori Eino Savisaari ja hänen neljä alaistaan, joilla jokaisella oli oma tehtävänsä hoidettavanaan.

Torstai, heinäkuun 10 p.

Aamulla klo 8 oli jumppa.

Jo edellisenä aamuna olivat leiriläiset verryttelypukimissaan ilmaantuneet aulaan ja kyselleet tätä aamuohjelmaa. Avajaispäivän luonteesta johtuen ei tätä aamuohjelmaa silloin ollut, joten jumpanhaluiset saivat tyytyä omatoimiseen verryttelyyn opiston portailla ja aulassa. Vahinko, sillä ensimmäisenä aamuna niin innokkaina esiintyneet jumpanhaluiset häipyivät sitten seuraavina aamuina ties minne ja niinpä viimeisenä aamuna oli vain korkeintaan puolet leirin pääluvusta venyttelemässä raajojaan.

Tämänaamuinen jumppa oli kuitenkin jokseenkin täysilukuinen, poissa oli vain Tooti Rikström, joka onnistuneesti oli sotkeentunut laskuihinsa.

Aamu oli erittäin kaunis ja kaikki merkit lupasivat kaunista päivää.

Toisin kuitenkin kävi.

Iltapäivän ohjelmassa oli kävelyretki ja heti päiväkahvin jälkeen leiriläisten jono suuntautui opistolta maantielle. Pitkänä, epäsäännöllisenä ja kiemurtelevana käärmeenä jono maantien laitaa pitkin kiersi lahden, käväisi kirkkomaalla ja 200 v. vanhassa kellotapulissa ja myöskin kirkossa. Senjälkeen jono jo sukelsi metsän suojaan ja venyi kaksinkertaiseksi, koska rinnakkain ei sopinut kulkemaan.

Metsästä löytyi korkea kukkula ja siinä lahoamistilaan ehtinyt hyppyrimäki. Leiri valtasi äkkirynnäköllä hyppyritornin, jonka lahonneet laudat natisivat uhkaavasti. »TK-kuvaajan» Kauko Mäkelän filmauskamera surisi miehen innokkaasti kiertäessä tornia läheltä ja kaukaa. Kauko sanoikin jälkeenpäin, että hän heti huomasi tornin olevan romahtamaisillaan, mutta haluten ikuistaa kamerallaan mahdollisen onnettomuuden ei hän tältä kiireeltään ehtinyt ketään varoittaa.

Kaukon ihmeeksi torni kuitenkin pysyi pystyssä, mutta onnettomuus läheni toiselta taholta. Taivaanranta peittyi uhkaaviin pilviin ja samanaikaisesti kun ensimmäiset leiriläiset kastumisaikeissa ehtivät läheiseen järveen, niin samanaikaisesti jyrähti ukkonen. Vinha tuuli puski järveltä ja sen sekä sateen ensimmäisten pisarain hätyyttäminä leiri ryntäsi hyppyritornin alle suojaan. Kesäinen ukkoskuuro ryöpsähtikin täyteen voimaansa ja ne muutamat onnettomat, jotka eivät ehtineet suojaan kastuivat perin pohjin.

Sateeseen tuli tauko ja leirinjohtaja komensi leirin rientomarssissa paluumatkalle. Taukoa kesti kuitenkin vain hetken verran, kohta salamat jälleen leimahtelivat, ukkonen jyrisi ja senjälkeen sade täydellä tehollaan tervehti maantietä matkaavaa leiriä.

Läpimärkänä ja viluissaan leiri kotiutui ensimmäiseltä retkeltään.

Iltasella sää jälleen seestyi ja kokoonnuttaessa iltanuotiolle oli suvi-ilta kauneimmillaan.

Iltanuotion piristävän ohjelman merkeissä sai tämä päivä päätöksensä.

Perjantai, heinäkuun 11 p.

Leiri komennettiin tänään koulunpenkille. Toimittaja Rurik Pitkänen oli vartavasten saapunut leirille antaakseen oppitunteja yhteispohjoismaisessa viittomakielessä. Leiri istuikin kiltisti pulpeteissa ja seurasi huvittuneena kun toimittaja Pitkänen esitteli eri maiden kummallisia viittoimia. Uuden viittomakielen merkkejä opeteltiin ja myös kokeiltiin käytännössä. Olisi pidettävä ihmeenä jos suomalaiseen kansallisluonteeseen niin kiinteästi kuuluva purnaaminen ei olisi ilmennyt tämänkin asian yhteydessä. Leiriläistemme keskuudessa esitettiin mielipiteitä siitä, että olemme tässä uudessa kielessä jääneet huonommalle puolelle, ainakin numeromerkkien osalta. Purnattiin sitä, että nämä kotoiset, sekä muuten hyvät, selvät ja puhujien kannalta kauas näkyvät numeroviittoimet on vaihdettava suoranaisesti epäkäytännöllisiin merkkeihin. Huomioitiin kyllä sekin tieto, että yleensä muiden kansallisuuksien kuurot viittovat numerot niinkuin nyt oli neuvottu tekemään, joten helpompaa on meidän kääntyä muiden mukaan kun saada nämä käyttämään meidän merkkejä.

Joka tapauksessa Suomen leiriläiset alttiisti ja innokkaasti opettelivat sekä myös käyttivät näitä uusia numeroviittoimia.

Iltapäivällä ryhdyttiin viemään päätökseen edellisenä päivänä keskeytynyttä retkeä. Lähtö tapahtui veneillä ja kolmen soutuveneen ja yhden moottoriveneen avulla suoritettiin maihinnousu vastarannalle. Jatkettaessa jalan matkaa niin saattoi todeta kolmen leiripäivän jo tehneen vaikutuksensa. Enään eivät saman kansallisuuden edustajat hakeutuneet toistensa seuraan vaan useimmiten katsottiin uuden, vierasmaalaisen kumppanuus paremmaksi. Siinä kyllä joutui edellämainittu yhteispohjoismainen viittomakieli kovalle koetukselle, mutta sillä ja muillakin merkeillä selvittiin mainiosti.

Leiriläisten jono kiersi nyt Ruokolahden kirkon takaista kangasmaastoa päättyen Saimaan rantaa kiertävälle harjulle. Siinä oli tarjolla hieno hiekkaranta, mutta vaikka aurinko nyt paistoi miltei pilvettömällä taivaalla niin veteen uskalsi vain muutama uhkarohkea. Muiden uimahalut, mikäli senlaatuista halua olikaan, vei tuikea luoteinen tuuli.

Illalla yhteispohjoismainen illanvietto. Edustaja jokaisesta neljästä pohjoismaasta kertoi jotain omasta maastaan. Lopuksi elokuvia.

Lauantai, heinäkuun 12 p.

Jumppa, aamupesu tai uinti ja lipunnosto. Tämä oli leirin tavanmukainen aamuohjelma. Jumpasta on jo mainittu, lisäpiirteenä voidaan mainita, että eräät pitivät tätä 10 min. voimistelu- ja raajojenvenytyshetkeä liian lyhyenä. Tätä mieltä oli ainakin Norjan Ola Svare, joka julkitoi tyytymättömyytensä useampana aamuna. Vastaavasti oli useita sellaisia, joiden mielestä tämä lyhyt tuokiokin oli liikaa. Tämän suunnan edustajat sabotoivat ohjelmaa viemällä liikkeet mahdollisimman helpolla tavalla läpi.

Mitä tässä on jumpasta sanottu koskee vain poikien ryhmää, tytöt suorittivat aamujumppansa erikseen muualla ja sen kulusta ei sivullisille hiiskuttu sanaakaan.

Lipunlaskun jälkeen siirryttiin aamuteelle. Opiston laaja juhlasali oli muutettu leirin ruokasaliksi, — varsinainen ruokasali oli kesävieraiden käytössä. Nämä kesävieraat olivat järjestäjille tavallaan yllätyksenä, sillä jo alussa oli opiston johdon kanssa sovittu siitä, että opisto kokonaisuudessaan on leirin käytössä. Totuuden nimissä on kuitenkin kerrottava etteivät nämä kesävieraat suinkaan häirinneet leiriä muuten kuin iltaisin, jolloin täytyi olla mahdollisimman hiljaa vieraiden iltaunen takia. Kuvitelkaa kuinka hiljaa 63 iloista nuorta, jotka eivät suinkaan olleet iltatorkkuja — kaukana siitä, saattoivat olla niin ymmärtänette ketkä häiritsivät keitä.

Ruokasalin pöydissä kulutettiin monta hupaista hetkeä. Tavallaan nämä hetket ehkä parhaiten edistivät leirin erästä tärkeintä periaatetta — tutustumista ja ystävystymistä. Hyvän aterian jälkeen — ja ruokaa ei missään nimessä voinut moittia, vallitsee aina leppoisa tunnelma, jonka kestäessä saattoi kertoa yhtä ja toista olostaan.

Eräät leiriläisistä olivat erittäin liikkuvalla kannalla ja aterioivat melkein joka kerta eri pöydässä. Vastaavasti oli sellaisiakin, jotka koko leirin ajan istuivat samassa pöydässä ja aina samalla paikalla.

Päiväohjelmaan oli iltapäiväksi merkitty jylhät sanat »korpimarssi». Sade kuitenkin teki parhaansa tehdäkseen tämän ohjelmakohdan tyhjäksi. Leirinjohtaja kehoitti vapaaehtoisia ilmoittautumaan marssille ja heitä ilmaantuikin peräti 19 urhoollista. Tämä ryhmä, joista enemmän kuin puolet oli ulkolaisia, suuntasi kulkunsa tihkusateessa märkään metsään. Muut jäivät sisälle leikkimään kuin lapset lastentarhassa sadesäällä.

Korpimarssin reitti kävi pitkin metsäteitä ja polkuja. Sateesta huolimatta, tai siksi juuri, vallitsi reipas mieliala. Eräillä oli sadetakki, eräillä jopa sateenvarjo ja eräät kävelivät tavallisissa vetimissään. Norjan Nils Bjørø taittoi taivalta pelkät sukat jalassa — ne olivat hänen tavalliset retkijalkineensa kotonaankin, Norjan tuntureilla. Käytiin jonossa, joka venyi uhkaavan pitkäksi, koska häntäpään retkeilijät keksivät niin ihmeesti ihmettelemistä. Uhkaavan pitkäksi jono oli siten, että tuntumansa edelläkulkeviin menettäneet saattoivat kääntyä polunhaarassa väärälle tielle — joka olisi heille merkinnyt todellista korpimarssia.

Retkeilijät saapuivat päätepisteeseen, Kärinkijärven rantaan ja halukkaita kehoitettiin uimaan. Uimareita ilmaantuikin — sattumalta, sukkajalka Bjørø ja Ruotsin Björn Ånkvist antoivat ilmaisen pelleilyesityksen hajoamisikään ehtineellä laiturilla, joka ottikin esityksen pahakseen ja tosiaan hajosi. Viikinkiveljekset saivat antaa uintinäytöksen vaatteet yllään.

Koottiin vielä aineksia saunavihtoihin ja senjälkeen lähdettiin paluumatkalle.

Vastakootut saunavihdat joutuivat jo samana iltana käyttöön. Sauna oli ohjelmassa toista kertaa. Sauna, tämä maamme ihme, ei ollutkaan ulkolaisille mikään ihme. Ainakin heistä miespuoliset kestivät löylyä siinä missä isännätkin. Norjalaiset kertoivatkin, että ainakin Oslossa on yleisiä saunoja. — Tyttöjen puolelta kerrottiin, että jo parin kiukaallisen jälkeen lähtivät vieraat pesuhuoneeseen.

Opiston sauna oli kylläkin hyvä, mutta liian kaupunkimainen vesijohtoineen ja suihkuineen, joten täysin tosisuomalaista saunatunnelmaa ei syntynyt. Oli erikseen suunniteltu saunaretkeä lähiseudulle, mutta koska ei löytynyt tarpeeksi suurta saunaa niin suunnitelmasta luovuttiin.

»Leiri-Kino» antoi jälleen illalla esityksiään. Täysi katsomo — leiriläisten lisäksi oli mukana opiston kesävieraita. Esitettiin mm. filmi Tanskan kuurojenopetuksen 150 v. juhlasta. Ensin Bønnelykke-Hansen, Tanskan leiriläisiä, kertoi tarkemmin tästä juhlasta ja Tanskan kuurojenopetuksen vaiheista.

Bønnelykke-Hansen oli ohjelma sinänsä. Olihan hän itse kuurojenkoulunopettaja ja omasi mainion viittomataidon, niin mainion, että vierasmaalainenkin kuuro saattoi hänen esitystään vaivatta seurata. Sitäpaitsi hän oli hyvin kiinnostunut kuurojenasiasta, niin kiinnostunut, että oli saapunut tälle leirille yhdessä rouvansa ja 4-vuotiaan poikansa kanssa — tavallisena leiriläisenä.

Mainittakoon, että myös ruotsalaisten leiriläisten ryhmään kuului eräs kuuleva, entinen kuurojenkoulunopettaja ja nykyinen konsulentti Otto Andersson.

Elokuvaesitysten jälkeen leiri tungeksi kartanolle. Tanhuttiin hämärtyvässä illassa. Ohjelman mukaan piti 22.30 vallita hiljaisuus — leirinjohtaja armosta ja huomisen pyhän vuoksi venytti aikaa ensin puolella tunnilla, senjälkeen vielä 15 minuutilla ja siihenkin vielä lisäsi jonkun lisäminuutin.

Ja leiri pyöri piiriä.

Sunnuntai, heinäkuun 13 p.

Aamulla pyhäpäivän tunnelmaa. Lämmin ja aurinkoinen päivä oli tulossa. Leiriläiset hajanaisina ryhminä portailla ja kentällä. Ei mitään kiirettä, jumppakin oli poistettu. Juteltiin kaikessa rauhassa.

Leirikirkko klo 10 juhlasalissa. Kesäisen pyhäpäivän hartautta ilmassa. Iloinen leirinjohtajamme mustassa virka-asussaan juhlallisen vakavana. Suomalaisten leiriläisten kuoro viittaa virren.

Keskipäivällä ajaa opiston oven eteen kaksi bussia ja iltapäivän ohjelma, retki Imatralle alkaa.

»Mahtavasti, voimakkaasti
Saimaan aallot vyöryy
Vuoksessa . . .»

Näin hyräili autossamme joku ja tämän rauhallisesti virtaavan Vuoksen alkujuoksun kauniita rantoja ajoimme halki pinta-alaltaan Suomen suurimman kauppalan. Imatra on kauppalan nimi ja sen muodostaa kolme erillistä yhdyskuntaa, nimittäin Tainionkoski, Vuoksenniska ja Imatrankoski. Tämä jälkimmäinen, joka ennen muinoin tunnettiin nimeltä Imatra, oli retkemme päätepisteenä.

Tämä paikkakuntahan on jo vanhastaan tunnettu huomattavana matkailukeskuksena, etupäässä kuulun koskensa vuoksi ja siksipä sopi näitä nähtävyyksiä esitellä

TIDSKRIFT FÖR DÖVA

OFFICIELLT ORGAN FÖR FINLANDS DÖVAS FÖRBUND r.f.

SEPTEMBER | 62 ÅRGÅNGEN | Nr 9 - 1958

DE DÖVAS DAG
den 28 september

Den fjärde söndagen i september firas över hela världen De Dövas Dag. Detta beslöts redan på de dövas världskongress i Zagrebi, om också man beslöt sig för den fjärde söndagen i september först senare enligt önskningar från flera länder.

För att få en affish för denna dag utlystes en internationell tävling mellan döva konstnärer. Segrare blev signaturen »Zorys», den polska konstnären Henryk Ostachiewics.

Varför firar vi De Dövas Dag?

Vi döva är med skäl de tysta medborgarna. Vi ropar inte ut vår existens. Vi sluter oss inom vårt skal. Vi vill inte att man skall lägga märke till oss, göra oss till främlingar bland vårt eget folk, skilda från de övriga på grund av vår dövhet.

Just därför att man i de hörandes värld inte vet någonting om oss och våra behov, lägger man inte märke till oss. Vi måste kämpa emot fördomar, då det gäller att få arbete. Mången gång då en döv yngling vill lära sig ett yrke stöter han emot en vägg. Arbetsgivaren tänker: hur kan en döv lära sig ett yrke, hur skall han kunna sköta dyra maskiner, hur kommer han till rätta med arbetskamraterna? Denna och många andra frågor får arbetsgivaren att skaka på huvudet: Nej vi kan nog inte ta en döv till påhäng. Och så måste den döva ge plats åt hörande, nöja sig med lägre lön än hans talanger skulle förutsätta.

Reklam är dagens kraft.

Vi måste åtminstone en gång om året, på De Dövas Dag göra oss kända för den stora allmänheten, arbetsgivarna, regeringsherrarna.

Vi måste klargöra och övertygande bevisa att vi döva har samma naturgåvor, samma möjligheter till utveckling som de hörande, blott vi får en chans. Dövheten är inte något oöverstigligt hinder som skulle sluta oss utanför arbetsmarknaderna och hindra oss att ge hela vår insats till landets och folkets bästa. I många fall kan den t.o.m. vara en fördel, den hjälper oss att koncentrera oss på vårt arbete och uppnå bättre resultat än andra.

Gången är den tid då människornas fördomar om de döva hade någon grund. Nu kan nästan alla döva tala och kommer behjälpligt till rätta med sin hörande omgivning. I det praktiska arbetet lär de sig snart att sköta t.o.m. invecklade maskiner. De kan utveckla sitt konstsinne och de kan utföra fullgott arbete även på egen hand. Då den döve kommer på sin rätta plats i det produktiva arbetet försvinner arbetsgivarnas och -ledarnas fördomar.

Föreningarna kunde på de Dövas Dag 28. 9. ordna fester på hemorten. Till dem kunde man som hedersgäster kalla industriernas chefer eller arbetsledare. Programmet borde då helst koncentreras till att visa att de döva är andligen vakna. Talen kunde röra de dövas anpassning även i krävande yrken. Man borde försöka ge herdersgästerna en så positiv bild av de dövas värld som möjligt, och visa att den ingalunda borde skiljas från de hörandes värld med ett högt staket. De döva är likadana som de hörande, människor som strävar framåt, strävar till att fylla sin plikt i samhället. De önskar att de skulle få en möjlighet att gå framåt, använda sina talanger och naturgåvor för att förbättra sina utkomstmöjligheter.

Vi väntar på en nyordning av vår skolundervisning, så att nya generationer döva skulle få bättre möjligheter att gå framåt och följa den övriga världen. Vi väntar på yrkesskolor, så att varje döv efter slutad skolgång kan börja med det arbete för vilket han har anlag.

I dessa tecken firar vi De Dövas Dag. Vi gör vår sak och våra behov kända för alla.

Rurik Pitkänen

MERA OM TECKENSPRÅKET

De dövas teckenspråk är ett vackert, uttrycksfullt, levande språk. Om man helt behärskar det, är det en njutning att se på det och det häjlper att förstå tal. I de dövas inbördes umgänge är det till stor hjälp.

Men man har ingen nytta av teckenspråket då man talar med hörande, ty endast ett fåtal förstår detta språk. Det är tvärtom till skada för de döva att använda det på offentliga platser, där en större mängd personer är samlade. Det väcker uppmärksamhet och förundran, det avskiljer de döva och därför blir de döva ofta stämplade som idioter, som inte kan ge uttryck för sina tankar på annat sätt än med händerna.

En sommardag hade till vår sommarstuga samlats en skara döva som livligt samtalade med varandra på teckenspråket. Några

grannar gick förbi och efteråt hörde jag hur de undrade hur dessa stackars döva kom till rätta på sina arbetsplatser och med andra människor då de inte kan tala på annat sätt än med händerna.

Om nu teckenspråket stämplas som de dövas modersmål, ger det inte de döva en ännu större känsla av mindervärde? Vi döva har hoppats att gränserna mellan de hörandes och vår värld skulle rivas. Men detta kan inte göras så att förnekar att svenskan är de dövas modersmål.

Hur kan personer som lever i nära kontakt med de döva förundras över att de blir sårade över påståendet att deras modersmål inte skulle vara svenskan utan teckenspråket. Är det inte naturligt att en person blir sårad om han vägras jämlikhet med andra personer.

Om också alla döva inte behärskar skriftspråket, så är det inte heller alla hörande som behärskar det fullständigt. Hörande som fått endast ringa skolning kan inte tala eller skriva fullständigt felfritt och dock påstår ingen att svenskan inte skulle vara deras modersmål. Modersmålet har gått i arv från den ena generationen till den andra, och det att någon som barn blivit dövt och glömt språket berättigar inte till att beröva henne hennes skatt, modersmålet, om hon också senare skulle lära sig att endast bristfällig behärska det i tal och skrift.

Man borde inte i offentligheten få skriva om de döva såsom det i ett föregående nummer berättas att en socialvårdsperson gjort. Där sades att t.o.m. de dövas barn åtskiljdes, att dessa lär sig tänka på teckenspråket. De döva blir visserligen sårade över sådant. Kan de sedan med förtroende vända sig till en sådan person? Skulle inte en sådan person i stället höja de dövas människovärde, och inte beskriva dem som stackare, om också en sådan beskrivning höjer den ifrågavarande personens viktighet.

Säkert förstår inte de personer som själva inte känt dövhetens börda att de sårar oss. Låt de döva få behålla svenskan som sitt modersmål. Teckenspråket vårdar och bevarar de ändå.

K. P.

DE DÖVA OCH FOLKPENSIONEN

Vid vårt årsmöte i Kotka väcktes frågan om huruvida de döva kunde få folkpension tidigare än vid 65 års ålder. Redan då frågan behandlades framkom tanken att en sådan ändring inte skulle kunna gälla endast de döva, utan i så fall måste röra alla invalider.

Man tog därför i denna sak kontakt med Civil- och Krigsinvalidernas Förbund. Där sades att från förbundets sida inte gjorts något initiativ i denna sak. Således kommer den nu i kraft varande folkpensionslagen vara i kraft ännu för de döva. Därför kan det vara på sin plats att nämna några av de viktigaste punkterna i denna.

För det första utbetalas folkpension som ålderspension åt person som fyllt 65 år och som arbetsoförmögenhetspension åt stadigvarande arbetsoförmögen person som ännu inte fyllt 65 år.

Till ålderdomspensionen och arbetsoförmögenhetspensionen hör pensionens *grunddel* och *understödsdel*. Pensionens understödsdel utbetalas inte åt försäkrad som får invalidunderstöd i enlighet med vad därom är i lag bestämt.

Arbetsoförmögenhetspension kan avslås eller minskas på sin höjd till dess den försäkrade fyllt 65 år. Pensionens grunddel är numera 26.400 mk om året och den fullständiga understödsdelen t.ex. i andra kommungruppen — till vilken största delen av kommunerna hör — är 69.300 mk i året. Således utgör den fullständiga pensionen 7—8.000 mk i månaden.

Fullständig understödsdel utbetalas dock endast i det fall att personens ifråga årsinkomst är obetydlig.

Folkpensionsanstalten betalar även begravningsunderstöd. Om försäkrad som inte erhåller ålderdoms- eller arbetsoförmögenhet pension avlider, utbetalas åt de anhöriga den årliga grundpensionen. Begravningsunderstöd måste ansökas inom ett år från den ifrågavarande personens dödsdag räknat av distriktsombudsmannen.

De döva måste isynnerhet beakta att då staten inte utbetalar understödspension åt dem som får invalidunderstöd, om de också får grundpensionen, då kan de då det gäller understödsdelen välja mellan den och invalidunderstödet. Det förra alternativet har ofta visat sig vara det förmånligare

Men den saken är det skäl att diskutera med distriktsombudsmannen.

KALLELSE

till Finlands Dövas Förbunds II kulturdagar för de unga.

Alla unga döva i vårt land kallas att deltaga i kulturdagarnas tävlingar. Deltagarnas åldersgräns är 40 år.

Tävlingsgrenar:

Soloframställningar:

1. Deklamation. En obligatorisk och en väljbar dikt. Som obligatorisk dikt har denna gång valts Kaarlo Sarkias »Vanha laulu», som publiceras i den finska delen av detta nummer. Varje deltagare bör i samband med anmälningen nämna vilken frivillig dikt han eller hon valt.

2. Föredrag. I denna gren gäller det att förbereda och framföra ett föredrag över något av de nedanstående ämnena:

a) Helen Keller
b) Brödet
c) De dövas andliga utveckling i Finland
d) De dövas möjligheter till fritidssysselsättningar
e) Det självständiga Finland.

Föredragstiden högst 25 min. I samband med anmälningen bör föredragsämnet nämnas.

3. Berättelse. Ämnet fritt. Vid bedömningen tas dock i beaktande framställningens art och eventuella avvikelser från berättelsens begrepp.

Framställningena längd högst 10 min.

4. Teckning. Tävlingsarbetena bör vara antingen kol- eller blyertsteckningar. Format A 4 (21 ×29,7 cm).

5. Akvarellmålning. Endast akvareller alltså vattenfärgsmålningar beaktas. Format A 4.

Till både tecknings- och akvarelltävlingen får varje deltagare skicka två arbeten av vilka dock endast det bättre tas med.

6. Fotografering. Fotografierna bör ha följande motiv:

a) Stilleben
b) Personstudie
c) Situation
d) Landskap

Till tävlingen får man skicka ett fotografi av varje motiv dock tas endast det bästa med. Fotografiernas storlek 18 ×24 cm och de bör fästas på vit kartong av formatet 26 ×32 cm.

Arbeten avsedda till tecknings-, målnings- och fotografitävlingarna bör ovillkorligen sändas in tillsammans med anmälningen försedda med signatur. Bifoga dessutom ett kuvert med deltogarens rätt namn och adress.

Gruppframställningar.

1. Folkdans. Den obligatoriska folkdansen är »Kaakkuri». Dansgruppen bör bestå av 2 eller 3 par.

2. Teatertävling. Obligatoriskt teaterstycke Aleksis Kivis »Förlovningen». Föreställningen får ta högst 30 min. Deltagar får korta ned teaterstycket efter egen smak.

I gruppframställningarna får deltaga endast grupper som represnterar dövföreningar. I grupperna får finnas personer som är över 40 år.

Anmälningarna bör postas senast den 20 november till: Konsulent Tora Savisaari, Parkgatan 13, Åbo.

Önskvärt vore att föreningarna skulle fästa uppmärksamhet vid detta tillfälle för unga döva och uppmuntra sina medlemmar att delta i tävlingarna och på förhand övervaka deras prestationer. Eftersom deltagarna kommer att representera hemortens förening är det önskvärt att anmälningarna kommer genom föreningarna. I dans och textertävlingarna kan delta endast grupper som representerar föreningarna varför dessa måste anmälas genom föreningarna.

Föreningarna uppmanas att så vitt det är möjligt bevilja tävlingsdeltagarna rese- och logiunderstöd. Från kommunernas ungdomsarbetsnämnder kan man anhålla om understöd för detta ändamål.

De Dövas Förbund betalar resorna för dem som inte fått understöd på ovannämnda sätt. Detta rör inte dem som deltar i tecknings-, målnings- och fotografitävlingarna.

Tävlingsplatsen anger vi senare.

Med hopp om rikligt deltagarantal.

DE DÖVAS FÖRBUNDS KULTURDAGSKOMMITTE

Aura Ahlbäck Kauko Mäkelä
Tora savisaari Sirpa Kostiainen
Jarmo Narmala

Om jag fick 10 miljoner mark.

Nedan återger vi i fri översättning en skoluppsats. Den är skriven av en åttondeklassist i dövskolan i St. Michel, Juhani Auvo. Nu så här inför det nya skolåret vänder vi oss till de svenska döva skoleleverna. Varför inte ihågkomma oss med någon lyckad uppsats. Den kan kanske passa för publicering.

Om jag fick 10 miljoner t.ex. på tippning eller på lotteri, skulle jag allra först köpa en biljett till Haltiotunturi, som är Finlands högsta fjäll. Där skulle jag göra utfärder, titta på renarna och stanna ända till midsommaren så jag skulle få se solen lysa dygnet runt. Därifrån skulle jag även se mycket långt eftersom fjället är 1.300 m högt. Men sedan skulle jag få lust att se ännu högre berg och så skulle jag resa till världens högsta berg, Mount Everest. Det skulle ligga långt från Finland och Haltiotunturi. Jag skulle få resa åtminstone 5.000 km. Därifrån skulle det inte längre vara långt till Japan, den stigande solens land. Jag skulle besöka Tokio, Yokohama och Osaka. Sedan skulle jag med bil köra längs den kinesiska muren för att se om den verkligen är 2.400 km lång. Sedan skulle jag i en kinesisk båt segla längs floden Hoangho till Kinesiska havet. Därifrån skulle jag segla över Stilla Oceanan till Hawaij. Där skulle jag bli solbränd, simma, fiska, bo på ett fint hotell och åka på vattenskidor.

Brun som en neger skulle jag sedan flyga till Los Angeles. Där skulle jag äta Californiens härliga apelsiner. Där skulle jag också köpa ett fint amerikanskt Dollargrin och med det skulle jag köra igenom Nordamerika och så skulle jag komma till New York. Där skulle det vara en så livlig trafik att jag skulle kollidera med min fina bil och så skulle jag vara tvungen att lämna den i en skrotaffär men jag skulle inte sörja för det.

Med tåg skulle jag sedan resa till Philadelphia och Washington och där skulle jag hälsa på president Eisenhower i Vita huset.

Sedan skulle jag ännu flyga till världens högsta vattenfall, Niagara som är 50 m högt.

Från Niagara skulle jag resa direkt till London och därifrån fort till Stockholm, för pengarna skulle redan hålla på att ta slut. Där skulle jag för mina sista pengar köpa en biljett till Pieksämäki och skulle komma tillbaka från min jordenruntresa lika pank som innan jag vann pengar på tippning.

UTLANSNYHETER

GREKLAND

De döva i Grekland har fått föra en lång och svår kamp för att få till stånd undervisning för de döva.

Först kort före det första världkriget (1914) fann de döva en välgörare som lade grunden för den första dövskolan i Aten. Och före det andra världskriget uppförde en grekisk människovän en dövstumskola i glas och betong, nästan ett glaspalats som år 1938 kunde börja med sin verksamhet. Så kom kriget 1940 och liksom annorstädes blev skolan sjukhus och alla de döva sändes hem. Ända till år 1956 användes skolan som sjukhus. De döva i Aten och Saloniki bildade en förening och kämpade för att få skolan tillbaka.

Kampen var dessvärre förgäves enär en del av byggnaden innehades av läkare och medicinestuderande som här hade fått ett billigt hem och så steg antalet döva barn som inte hade någon möjlighet till skolgång. I sin förtvivlan över den resultatlösa kampen vände sig de döva i Aten till de Dövas Världsförbund med en bön om hjälp och i september 1956 besökte ordföranden för förbundet D. Vukotic Grekland tillsammans med österrikarna Proschaka och Langhtaler. De döva försökte få till stånd ett möte mellan de tre gästerna och skolans grundläggare men denna var inte anträffbar. Världsförbundet fortsatte emellertid sitt arbete. Vid årsslutet kom den grekiska kungafamiljen till Grünau i Övre Österrike. Då kom man på tanken att skriva till drottning Frederike och skred genast

till verket. Den statliga prästen blev grundligt insatt i de grekiska dövas skolproblem och drottningen fick därefter ett medelande om tillståndet. Avsändarna av brevet fick tre månader senare ett svar från drottningen från Aten om att skolfrågan i Aten nu höll på att ordna sig. Vid Världsförförbundets kongress i Rom 1957 kunde de grekiska representanterna med glädje berätta att det i Grekland nu finns 4 dövskolor.
(Ur Døvebladet.)

DANMARK

I Danmark görs för närvarande enligt Døvebladet en film om de döva. Filmen handlar om de dövas vardagsproblem, rättare sagt episoder de kan råka ut för under dagens lopp och väntas bli färdig i september. De flesta skådespelarna är döva. Filmen saknar tillsvidare namn.

IDROTTSNYTT

Utländsk gäst hos SKUL

Presidenten för de dövas internationella idrottsförbund, dansken J. P. Nielsen besökte i början av april vårt land som SKUL:s gäst.

I samband med besöket undersökte president Nielsen vilka möjligheter det finns för Finland att anordna de dövas olympiska spel år 1961. President Nielsen nämnde att om tävlingarna ordnas här i Finland kan vi vänta hit c:a tusen idrottsmän från 26 länder. Även Sovjetunionen, som senaste år i Milano för första gången deltog, kommer att skicka ett fulltaligt lag hit.

Efter vad vi senare läst i dagspressen kommer tävlingarna att ordnas här.

FRÅN HEMLANDET

ÖSTERBOTTENS DÖVA SAMLAS TILL LANDSKAPSFEST

Redan i ett par års tid har de döva. Österbotten planerat att ordna en gemensam sommarfest. Detta år förverkligades planerna. Föreningarna i Vasa, Jakobstad, Gamlakarleby, Seinäjoki och Alavus beslöt att de turvis skulle ordna denna fest. Samtidigt gavs Jakobstads förening i uppdrag att denna sommar ordna festen. Föreningen fyller nämligen i år 35 år. Festen hölls i föreningens sommarhem i Hällebo i Hällen 12—13 juli.

Till festen kom ett stort antal österbottniska döva, som på föreningens vägnar blev hjärtligt emottagna. På kvällen hade man programfest som började med ett trevligt hälsningstal av den jubilerande föreningens ordförande Anton Hellöre i vilket han samtidigt berättade om föreningens skeden. Efter pausen framförde representanterna för föreningarna i Vasa, Gamlakarleby, Seinäjoki och Alavus sina gratulationer och hälsningar, likaså föreningarnas dam- och schackklubbar. Sveriges dövas gratulationer och hälsningar framfördes av fru Ester Vesterholm från Stockholm.

Efter festen hade man en trevlig pratstund innan alla gick till sängs.

Söndagmorgon fortsattes festen med lekar. Efter morgonbadet i havet var det dags för kaffe och sedan kom i turen tennis och badminton samt tävlingar i luftgevärsskjutning och pilkastning. Då man åter samlats talade herrarna Hellöre och Teuvo Taimisto. Det hann bli kväll innan de »tysta» festdeltagarna återvände hem.

Nästa år står Seinäjoki som värd för en liknande fest.

BEMÄRKELSEDAGAR

65 ÅR fyllde den 31 juli herr *T. Backman* i Kotka.

60 ÅR fyller den 17 september herr *Joh. W. (Mattsson) Wallvik* i Kerava.

MÖTEN

VASA dövas förening anordnar föredragsdagar 1—2 mars i de dövas hus på Brändö. I samband med föredragsdagarna firar föreningen sitt 60 årsjubileum. Som talare kommer Rurik Pitkänen och C-E. Martola från Helsingfors samt Emil Mattila från Kotka. Närmare uppgifter i oktobernumret.

HELSINGFORS dövas förenings undomsklubb håller årsfest i föreningens lokal Elisabetsg. 27 A 8 lördagen den 4 oktober kl 19.00.

Programmet är omväxlande och trevligt. Välkomna.

DÖDSFALL

Den 9 juni avled på sjukhuset i Nykarleby timmermannen *Uriel Harald* i en ålder av 61 år.

Efter att ha genomgått Borgå dövskola slog Uriel Harald sig ner i sin hemsocken och ägnade sig åt timmermannens yrke. Han blev med åren en skicklig yrkesman som anlitades även utom hembyn. Sitt yrke utövade han med stort intresse ända tills hans arbetsförmåga långsamt nedbröts av en tärande sjukdom.

Söndagen den 15 juni vigdes hans stoft till gravens ro av kyrkoherde Sandvik i Nykarleby. Till detta tillfälle hade samlats släktingar, samt både hörande och döva vänner. Jakobstads dövas förening nedlade en krans vid graven. Efter jordfästningsakten samlades man till en enkel minnesstund i den avlidnes hem. Där höll kyrkoherde Sandvik ett tal som tolkades för de döva av den bortgångnes son. Uriel Harald sörjes närmast av maka, dotter samt son med hustru.

KUUROJEN LEHTI
Tidskrift för Döva

Utgivare: *Finlands Dövas Förbund r.f.*
Huvudredaktör: *Urho Kierimo,* Lempäälä, Toutonen.
Red. sekr.: *Rurik Pitkänen,* Helsingfors, Elisabetsg. 27 E 10. Tel. 38 154.
Svenskpr. red.: fru *Ulla-Birgitta Laine,* Eskontie 7, Kerava. Manuskripten bör sändas till redaktören före månads slut.
Expedition: Helsingfors, Elisabetsg. 27 E 10. Tel. 38 154.
Postgiro: 6825.
Prenumerationspris 1958: 1/1 årg. mk 400:—, till utlandet mk 600:—.

leiriläisillemme niin koti- kuin ulkomaisillekin.

Ensimmäinen tutustumiskohde oli voimalaitos. Käytiin läpi voimalaitoksen suuri halli, missä seitsemän generaattoria pyöri parin miehen valvomana, jatkettiin voimalaitoksen »sydämeen», missä seinät olivat täynnä mittareita, konetauluja, johtoja, nappuloita, osoittimia ja mitä lienee oli. Niistähän tällaiset maallikot eivät paljonkaan saaneet selvää, mutta kunnioitusta osattiin antaa niille kahdelle miehelle, jotka täältä käsin hoitivat kaiken sähkövoiman jakelun tai valvonnan, — kuinka sen sanoisi.

Voimalaitokselta tie jatkui itse kuulun kosken rannalle. Matti Kontkanen, joka oli paikkakuntalainen, tiesi kertoa, että koskessa virtaa vain 1/3 mahdollisesta vesimäärästä, mutta kyllä siinäkin oli useimmalle ennennäkemätöntä kuohujen vilinää. Leirimme kapusi kallioilla kosken rantaa ylöspäin, valokuvauskoneet napsahtelivat ja Kaukon kamera hyrräsi kuin tyytyväinen kissa.

Imatrankosken keskustassa vietettiin tunnin verran odoteltaessa autoja, joiden piti viedä leiriläiset Ukonniemen uimalaan. Taivaalle oli kuitenkin alkanut kasaantua maamme suvelle niin luonteenomaisia mustia pilviä, joten ohjelman tästä osasta luovuttiin ja sensijaan ajettiin katsomaan Vuoksenniskan kirkkoa.

Laajan kantoerämaan laidassa, siellähän pyörremyrsky edellisenä kesänä pyyhkäisi puut maahan, seisoi tämä kirkko, jolle paikkakuntalaiset jo olivat antaneet bunkkerikirkon nimen. Ulkoapäin rakennus tosiaankin muistutti bunkkeria matalin, pyöreästi kaartuvin ulkoseinin ja loivin katoin, mutta itse sisällä oli vaikutelma toinen. Kirkko, joka on kuulun akateemikkomme Alvar Aallon suunnittelema, oli vielä sisustukseltaan keskeneräinen, mutta jo nyt saattoi todeta, että valmistuttuaan siitä tulee avara ja valoisa pyhättö. Maallikon mielestä niin kummallisilla kaarevilla seinillä on arkkitehdin niin nerokkaasti suunnittelema tarkoituksensa.

Paluumatkaa jatkettiin kohti opistoa sateessa, jolla tällä kertaa ei ollut merkitystä. Ajettiin jälleen ohi Kaukopään suuren tehdaslaitoksen, jonka kummallinen haju ensimmäisellä kerralla leirille ajettaessa pani useimman epäilevästi

VIITTOMAKIELESTÄ

Kuurojen viittomakieli on kaunista, ilmeikästä ja elävää kieltä. Jos sen oikein hallitsee, on nautinto katsella sitä ja se helpoittaa puheen ymmärtämistä. Kuurojen keskeisessä seurustelussa viittomakieli on suureksi hyödyksi.

Mutta viittomakielestä ei ole hyötyä kuulevien kanssa asioidessa tahi seurustellessa, sillä vain ani harvat ymmärtävät tätä kieltä. Kuuroille on päinvastoin vahingoksi käyttää yleisillä paikoilla, missä ihmisiä on enempi, viittomakieltään. Se herättää huomiota ja ihmettelyä ja eroittaa kuurot omaan karsinaansa ja sen takia leimataan joskus kuurot jopa idiooteiksi, jotka eivät osaa muuta kuin käsillään ilmentää ajatustaan.

Eräänä kesäpäivänä oli kesämökillemme kerääntynyt kuurojen joukko joka vilkkaasti viittoen seurusteli pihamaalla. Siitä ohi kulki naapureita ja muita ihmisiä ja jälkeenpäin kuulin heidän ihmetelleen, miten nämä raukat tulevat toimeen työpaikoissaan ja muiden ihmisten kanssa, kun eivät osaa puhuakaan muuta kuin käsillään.

Jos nyt viittomakieli leimataan kuurojen äidinkieleksi, eikö se aiheuta kuuroille alemmuuden tunnetta? Me kuurot olemme toivoneet, että eroittavia rajoja ratkottaisiin kuulevien ja oman maailmamme välillä. Tämä ei suinkaan ole tätä ratkomista, jos kuuroilta evätään Suomen kieli äidinkielenä.

Kuinka läheisessä kosketuksessa kuuroihin elävät henkilöt voivat ihmetellä heidän pahastumistaan väitteestä, että heidän äidinkielensä ei olisi Suomi, vaan viittomakieli. Eikö ole luonnollista että ihminen loukkaantuu, jos häneltä halutaan kieltää tasa-arvoisuus

Vaikka kaikki kuurot eivät hallitsekaan kirjakieltä, jota varmaan tarkoitetaan, niin kuulevistakaan eivät kaikki hallitse sitä täydellisesti. Vähemmälle opetukselle jääneiden kuulevienkin kirjoitus-, jopa puhekielikään ei ole kirjakielen mukaista ja kuitenkaan ei kukaan menisi väittämään ettei heidän äidinkielensä olisi Suomi. Äidinkieli on periytynyt sukupolvesta toiseen, eikä se, että joku on lapsena kuuroutunut ja unohtanut puheensa, oikeuta häneltä viemään aarrettaan, äidinkieltään, vaikkakin hän sittemmin oppisi sitä vaillinaisestikin puhumaan ja kirjoittamaan.

Ei kuuroista pitäisi kirjoittaa julkisessa sanassa noin, kuin lehtemme eräässä numerossa kerrotaan erään huoltotyöntekijän heitä esitelleen. Siinä jopa kuurojen lapset eriteltiin, etteivät nämäkään oppisi ajattelemaan muuta kuin viittomakielellä. Kyllä kuurot tällaisesta loukkaantuvat. Voivatko he sitten enää luottamuksella lähestyä tällaista huoltotyöntekijää, eikö tällainen aiheuta arkuutta. Eikö huoltotyöntekijän pitäisi kohottaa heidän ihmisarvoaan, eikä antaa heistä kuvaa kuin he olisivat raukkoja, vaikkakin sellainen esittely korostaakin huoltotyöntekijän omaa tärkeyttä.

Varmaankaan ne henkilöt, jotka eivät ole kokeneet kuurouden taakkaa, eivät käsitä loukkaavansa meitä. Sallittakoon kuurojen pitää äidinkielenään Suomi. Viittomakieltään he silti vaalivat ja aina sen säilyttävät.

Katri Pitkänen

muiden ihmisten kanssa.
ja syyttävästi silmäilemään kanssamatkustajiaan.

Illalla oli Suomi-ilta. Vieraillemme esitettiin jonkinlaisena rapsodiana maamme vaiheita ja lopuksi esitettiin kohtaus Seitsemästä veljeksestä. Siinä veljekset pelleilivät lukkarin koulussa, oli tämän näytöksen tulkinnan laita niin tai näin, niin joka tapauksessa oli katsomossa hauskaa.

Klo 22.30 piti olla hiljaisuus, mutta nuoriso venytti jälleen muutaman lisäminuutin tanhuamalla kartanolla. *Jatkuu*

— *Hyvää päivää.*

KUTSU KUUROJEN LIITON NUORTEN II:lle KULTTUURIPÄIVILLE

Turussa joulukuun 5—7 p:nä

Kaikkia maamme nuoria kuuroja kutsutaan osallistumaan kulttuuripäivien henkisiin kilpailuihin. Osanottajien ikäraja on 40 v.

Henkisten kilpailujen lajit:

Yksittäisesitykset:

1. Runonlausunta. Esitettävä pakollinen ja vapaavalintainen runo. Pakolliseksi runoksi on määrätty Kaarlo Sarkian »Vanha laulu», joka julkaistaan tässä numerossa. Jokaisen kilpailijan on ilmoittautumisen yhteydessä lähetettävä valitsemansa vapaavalintainen runo.

2. Esitelmä. Valmistettava ja esitettävä esitelmä seuraavista pakollisiksi nimitetyistä aiheista:

a) Helen Keller
b) Leipä
c) Kuurojen henkinen kehitys Suomessa
d) Kuurojen harrastusmahdollisuudet
e) Itsenäinen Suomi

Esitysajan pituus korkeintaan 25 min. Ilmoittautumisen yhteydessä on mainittava esitelmän aihe.

3. Kertomuksen esitys. Aihe vapaa. Arvostelussa huomioidaan kuitenkin esityksen laatu ja mahdollinen poikkeaminen kertomuksen käsitteestä. Esityksen pituus korkeintaan 10 min.

4. Piirustus. Kilpailutöiden tulee olla joko hiili- tai lyijykynäpiirustuksia. Koko A 4 (21 ×29,7 cm).

5. Vesivärimaalaus. Vain vesivärillä tehdyt työt huomioidaan. Koko A 4.

Sekä piirustus- että maalauskilpailuun saa lähettää kumpaankin kaksi työtä, joista kuitenkin vain paras huomioidaan.

6. Valokuvaus. Kilpailukuvien täytyy olla seuraavista aiheista:

a) asetelma
b) henkilötutkielma
c) tilanne
d) maisema

Kilpailuun saa lähettää yhden kuvan joka aiheesta, joista kuitenkin huomioidaan vain paras: Kuvien koko 18 ×24 cm ja on kuvat-kiinnitettävä 26 ×32 cm kokoiselle valkoiselle kartongille.

Piirustus-, maalaus- ja valokuvauskilpailuun aiotut työt on ehdottomasti lähetettävä ilmoittautumisen yhteydessä merkittynä salanimellä. Mukaan on liitettävä suljetussa kirjekuoressa kilpailijan nimi ja osoite.

Ryhmäesitykset:

1. Kansantanhu. Esitettävä tanhu »Kaakkuri». Tanhuryhmän parien luku joko 2 tai 3.

2. Näytelmäkilpailu. Esitettävä Aleksis Kiven näytelmä »Kihlaus». Esitysaika korkeintaan 30 min. ja tämän huomioiden saavat esittäjät supistaa näytelmää haluamistaan kohdista.

Ryhmäesityksiin voivat osallistua vain kuurojenyhdistyksiä edustavat ryhmät. Jokaisessa ryhmässä saa olla yli 40 v. esiintyjiä.

Ilmoittautumiset on postitettava marraskuun 20 p. mennessä osoitteella: Konsulentti Tora Savisaari, Puistokatu 13, Turku.

On toivottavaa, että yhdistykset kiinnittävät huomiota tähän nuorille tarkoitettuun tilaisuuteen ja kannustavat jäseniään osallistumaan henkisiin kilpailuihin, sekä ennakolta valvovat näiden suorituksia. Koska kilpailuihin osallistuvat edustavat kotipaikkakuntansa kuurojenyhdistystä, niin on suotava, että ilmoittautumiset tehdään yhdistysten kautta. Kansantanhu- ja näytelmäkilpailuun voivat osallistua vain yhdistystä edustava ryhmä, joten ilmoittautuminen näihin lajeihin tapahtuukin yhdistysten nimissä.

Yhdistyksiä kehoitetaan mahdollisuuksien mukaan myöntämään kilpailuihin osallistuville jäsenilleen matka- ja majoitusavustusta. Kuntien nuorisotyölautakunnilta voi anoa avustusta tähän tarkoitukseen.

Kuurojen Liitto suorittaa matkakulut niille kilpailijoille, jotka eivät ole saaneet yllämainitulla tavalla avustusta. Tämä ei koske kuvaamalajeihin ja valokuvauskilpailuun osallistuvia.

Kilpailupaikasta tiedoitetaan tarkemmin myöhemmin.

Runsasta osanottoa odottaen

KUUROJEN LIITON KULTTUURIPAIVÄKOMITEA
Aura Ahlbäck Kauko Mäkelä
Tora Savisaari Sirpa Kostiainen
Jarmo Narmala

Nuorten Kulttuuripäivien runonlausuntakilpailussa esitettävä pakollinen runo.

Kaarlo Sarkia:

Vanha laulu.

Se vanha laulu mennyt
taas iltaan hiljaa soi . . .
Sen kauniin sävelen nyt
mi kumma korvaan toi?
Kuin muinoin kuulen sen nyt,
niin selvään kuulen sen nyt —
se nauraa, vaikeroi . . .

On siinä talven lunta
ja pirtin hämärää
ja illan puoliunta
ja rukin pyörintää
ja lapsen haaveksunta,
valoisa valtakunta,
säveltä säilyttää.

Sen luulin lakastuneen
ja kuolleen yksinään.
Nyt soinnut unhoittuneen
helähtää elämään,
soi vielä talven uneen,
soi illan valve-uneen
suloista säveltään . . .

On tuvan ruutu jäinen,
sen läpi kuultaa kuu . . .
On pirtti hämäräinen,
hyräilee äidin suu,
lyö tahdit yksinäinen,
säestää tähtipäinen
se pihan pihlajapuu . . .

Lie laulu aina soinut
etäällä jossakin,
iloinnut, vaikeroinut —
sen luota loittonin,
en kuulla sitä voinut . . .
Lien kaukaa haparoinut
tien pitkän takaisin . . .

Tään hämyyn talviehtoon
soi äänes, äiti taas . . .
Mun nukutat taas kehtoon,
taas uinun tuudintaas . . .
Saa kevät, riennän lehtoon,
kun kevät saa, käyn lehtoon,
tuon vuokot ikkunaas . . .

Kunnianosoitus Helen Kellerille

Tel Avivissa Israelissa äskettäin avattu kuurojen koti on saanut nimen maailmankuulun amerikkalaisen opettajan, kirjailijan ja ihmisystävän Helen Kellerin mukaan. Miss Keller, joka menetti puhe-, kuulo- ja näkökykynsä pikkulapsena, on voittanut vaikeutensa ja antanut innoitusta miljoonille ihmisille maailmassa.

Laitos rahoitettiin pääasiallisesti lahjoitusvaroilla. Siinä on lukusali, kirjasto, pieni oppisali ja ammattiopetustilat. Siinä ovat myös Israelin kuurojen yhdistyksen toimistot ja myöhemmin siellä tulee sijaitsemaan kuurojen koulu.

Miss Keller vieraili Suomessa toukokuussa 1957.

Aamulehti 13. 7. 58.

JOS MINÄ SAISIN 10 MILJOONAA MARKKAA -

Mikkelin Kuurojenkoulun VIII luokan oppilaan Juhani Auvon aine.

Jos minä saisin 10 miljoonaa markkaa vaikka veikkauksessa tai arpajaisissa, niin minä ostaisin ensimäiseksi lipun Haltiotunturille, joka on Suomen korkein paikka. Siellä minä retkeilisin, katsoisin poroja ja olisin juhannukseen asti, että näkisin miten aurinko paistaa ympäri vuorokauden. Sieltä näkyisi myös kauaksi, koska Haltiotunturi on 1.300 m korkea. Mutta sitten minun tekisi mieleni nähdä vielä korkeampi vuori ja minä matkustaisin autolla, junalla, laivalla ja lentokoneella ja tulisin maailman korkeimmalle vuorelle.

Vuoren nimi on Mount Everest. Se olisi kaukana Suomesta ja Haltiotunturista. Minä saisin matkustaa ainakin 5.000 km. Sieltä ei olisi enää pitkä matka Japaniin, »nousevan auringon maahan».

Minä kävisin katsomassa Tokiota, Jokohamaa ja Osakaa. Sitten minä ajaisin autolla Kiinan muuria pitkin ja katsoisin, onko se todellakin 2.400 km pitkä. Sitten minä purjehtisin kiinalaisella veneellä Hoangho-jokea pitkin ja tulisin Etelä-Kiinan merelle. Siellä minä purjehtisin, uisin, kalastaisin, asuisin hienoissa kylpyläkaupungin hotelleissa ja hiihtäisin vesisuksilla.

Ruskeana kuin neekeri minä sitten lentäisin Los Angelesiin. Siellä minä kävisin syömässä Kalifornian mainioita appelsiineja. Sieltä minä ostaisin myös amerikkalaisen dollarihymyn ja ajaisin sillä Pohjois-Amerikan poikki ja tulisin New Yorkiin. Siellä olisi niin vilkas liikenne, että ajaisin kolarin uudella autollani ja jättäisin sen romukauppaan mitään suurematta.

Junalla minä sitten matkustaisin Philadelphian kautta Washingtoniin ja kävisin tervehtimässä presidentti Eisenhoweria Valkoisessa talossa.

Sieltä minä vielä lentäisin katsomaan maailman korkeinta putousta Niagaraa joka on 50 m korkea. Niagaralta minä menisin suoraan Lontooseen ja lentäisin kiireesti Tukholmaan, koska rahat olisivat jo lopussa. Sieltä minä ostaisin viimeisillä rahoillani lipun Pieksämäelle ja tulisin maailman ympärimatkalta takaisin yhtä köyhänä kuin ennen veikkausvoittoa.

Kotimaasta

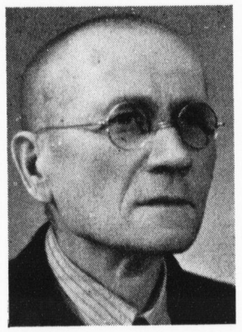

MATTI SULKA †. Viime kesäkuun loppuvaiheilla sattui Lahdessa pieni onnettomuus kun kuuro puuseppä Matti Sulka aikoi viedä ruokatunnilla tilaamiansa lautoja toisten miesten kanssa Askon tehtaalta kotiinsa. Matkalla hän jotenkin luiskahti kuormauton ovesta maahan, satuttaen itsensä ja joutuen Lahden sairaalaan. Tapaturmaa ei pidetty vaarallisena, kunnes kymmenen päivän kuluttua hän kuoli, heinäkuun 2 p:nä. Lääkäri totesi hänen kuolleen veritulppaan.

Matti Sulka oli täyttänyt viime maaliskuussa 75 vuotta. Hän oli syntynyt Korpilahdella torpparin poikana. Hän oli käynyt kuurojenkoulua 3 vuotta. Koulunsa lopetettuaan hän valitsi puusepän ammatin ja oli opissa Jyväskylässä Kumpusen liikkeessä kehittyen taitavaksi puusepäksi.

Askolla hän oli työssä 32 vuotta.

Matin maallinen tomu siunattiin haudan lepoon heinäkuun 10 p:nä, omaisten ja kuurojen joukon läsnäollessa. Ruumiin siunauksen toimitti past. Laasio.

Rouva Helmi Ojala tulkitsi puheet ja laulut kuuroille.

L. I.

Lempi Santala

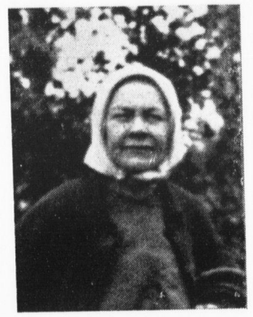

KUOLLUT. Tampereen yleisessä sairaalassa kuoli 2.7. 57 rouva *Lempi Santala* o.s. Riihimäki 67-vuotiaana. Hän oli syntynyt Laviassa 25. 11. 1890, kävi Jyväskylän kuurojenkoulun, josta pääsi pois 1914. V. 1919 hän meni naimisiin Juho Santalan kanssa. Välillä he olivat Tyrvään kuurojenyhdistyksen vahtimestarina ja v. 1925 he ostivat talon Karkussa ja muuttivat sinne ja siellä oli heidän pysyvä kotinsa kuolemaansa saakka. Hän oli Tyrvään Kuurojenyhdistyksen monivuotinen jäsen ja kävi säännöllisesti yhdistyksen hartauskokouksissa. Iloluontoisena ja puheliaana häneltä riitti juttuja ja hän oli humorintajuinen.

Ruumiinsiunauksen toimitti 20. 7. Karkun kirkkoherra K. E. Rinne. Tulkkina oli op. Kerttu Lomma. Saattamassa olivat omaiset, tuttavapiiri ja kuuroystävät. Hautakummulle laskettiin useita seppeleitä ja kukkavihkoja sekä vainajan muistoa kunnioitettiin myös adressein, joita tuli kymmeniä. Hautauksen jälkeen kokoonnuttiin Karkun rukoushuoneelle viettämään vainajan muistoa lauluin ja puhein.

Marina Mikkola

KUOLLUT. Heinäkuun 11 p:nä kuoli Helsingissä pitkällisen sairauden murtamana rouva *Marina Mikkola* o.s. Januschkowsky.

Hän syntyi 6. 10. 1898 Arkan-

gelissa Vienanmeren rannalla Pohjois-Venäjällä, isä oli valtioneuvos Oskar Januschkowsky. Suku oli peräisin Puolasta, 800 vuotta vanhaa aatelissukua. Asuessaan vanhempiensa kanssa Suomessa hän joutui Venäjällä olleen isoäitinsä toimittamana Pietarin kuurojen tyttökouluun, jota kävi 6 vuotta. Sairauden takia täytyi koulunkäynti keskeyttää ja jatkaa opintoja edelleen kotiopettajan johdolla syntymäseudullaan. Marina muutti takaisin Suomeen vanhempiensa luokse ja liittyi Helsingin Kuurojen Yhdistykseen 1921. Vuonna 1924 hän solmi avioliiton litopiirtäjä Lauri Mikkolan kanssa. Enimmäkseen hän pysytteli kodin piirissä, ollen pidetty ystävien keskuudessa ystävällisenä ja vieraanvaraisena emäntänä. Häntä jäivät kaipaamaan puoliso ja poika perheineen.

Marina Mikkolan sielumessu tapahtui 11. 7. ja ruumiinsiunaus 13. 7. Helsingin kreikkalaiskatolisella hautausmaalla hiljaisuudessa omaisten ja sukulaisten läsnäollessa. Ruumiinsiunauksen toimitti pastori Niilo Karjomaa.

MIKKELIN Kuurojen Yhdistyksen jatkovuosikokous pidettiin yhdistyksen omassa talossa Mikkelissä. Kaikki tiliasiat hyväksyttiin.

Kokouksen edellisenä iltana oli pieni illanvietto, johon oli saapunut mm. Suomen Kuurojen Liiton sihteeri, toimittaja Rurik Pitkänen Helsingistä, rovasti Otto Myyryläinen ja Nilsiän seurakunnan kappalainen, pastori Veikko Väätänen, joka parhaillaan oli rovasti Myyryläisen vieraana.

Juhlapuheen piti toimittaja Rurik Pitkänen, joka selosti yhdistyksen toimintaa ja samalla hän luovutti Suomen Kuurojen Liiton myöntämän pronssisen *ansiomitalin* yhdistyksen puheenjohtajalle, rouva Toini Hakoselle.

Rouva Toini Hakonen on ollut mm. nuoruusvuosinaan ennen sotia Viipurin Kuurojen Yhdistyksen jäsenenä ja puheenjohtajana. Siirtolaisena hän tuli tänne Mikkelin seudulle ja liittyi Mikkelin Kuurojen Yhdistykseen, jonka puheenjohtajana hän on ollut ajoittain ainakin kymmenen vuotta. Siinä toimessa hän on edelleenkin.

Yhdistyksen johto ja jäsenet toivottivat puheenjohtajalleen hyvää jatkoa ja menestystä eteenpäin.

Pohjanmaan kuurojen kokous Hällanilla.

Rovasti Myyryläinen piti hartaustilaisuuden pastori Veikko Väätäsen avustamana.

Lopuksi yhdistys tarjosi kahvin kaikille läsnäolijoille puheenjohtajansa, rouva Hakosen kunniaksi.

POHJANMAAN kuurot olivat jo pari vuotta suunnitelleet yhteisen kesäjuhlan järjestämistä. Tänä vuonna aikomus johti tulokseen. Vaasan, Pietarsaaren, Kokkolan, Seinäjoen ja Alavuuden yhdistykset päättivät, että juhlat järjestetään vuorottain. Samalla annettiin tämän kesän juhlain järjestely Pietarsaaren Kuurojen Yhdistykselle, joka tänä vuonna täytti 35 vuotta. Juhlat pidettiin Hällebossa Hällanilla heinäkuun 12—13 p:nä.

Juhlille saapui runsaasti Pohjanmaan kuuroja, jotka yhdistyksen puolesta otettiin sydämellisesti vastaan. Illalla oli ohjelmallinen juhla, jonka avasi juhlivan yhdistyksen puheenjohtaja Anton Hellöre, pitäen hauskan tervehdyspuheen, valottaen samalla oman yhdistyksenä vaiheita. Väliajan jälkeen esittivät Vaasan, Kokkolan, Seinäjoen ja Alavuuden yhdistysten edustajat onnittelunsa, samoin yhdistyksen nais- ja shakkikerhot. Ruotsin kuurojen onnittelut ja terveiset toi rouva Ester Vesterholm Tukholmasta.

Juhlan jälkeen oli rattoisa rupatteluhetki ennen yöpuulle menoa. Vaikka joukossa oli sekä suomen- että ruotsinkielisiä, kävi keskustelu omalla viittomakielellä vilkkaana aina auringonnousuun saakka.

Sunnuntaina oltiin virkkuina aamusta jatkamassa juhlia leikkipuuhilla. Aamupesun (raikkaassa meressä) ja kahvin jälkeen oli tennistä ja sulkapalloa sekä kilpailut ilmakivääriammunnassa ja nuolenheitossa. Yhteen kokoonnuttua puhui herra Hellöre sekä vaasalainen Teuvo Taimisto, joka oli näiden yhteisten juhlien järjestämisen alkuunpanija. Päivä oli vierähtänyt iltaan ennenkuin »hiljaiset» juhlijat suuntasivat matkansa kotipuoleen.

Ensi vuonna he kokoontuvat Seinäjoen yhdistyksen vieraiksi.

KARJALAN Kuurot r.y. teki juhannuksena hauskan retken Muurikkalaan maanviljelijä Väinö Ravin kotiin. Aattona poltettiin kokkoa, saunottiin ja uitiin. Vieraanvaraiselle talonväelle lausumme täten sydämelliset kiitokset kaikesta mitä tuli osaksemme vieraillessamme hauskassa kodissanne.

KUUSANKOSKEN seurakunta oli järjestänyt 3-päiväisen lepohetken Kuusankosken kuuroille.

Kesäkuun 26 p:nä klo 11 kokoontuivat kuurot diakonissa Toini Näsäsen hoiviin Kuusankosken seurakuntatalon eteen, josta heidät kiidätettiin Iitin Lyöttilään seurakunnan kesäkotiin.

Ilahduttavaa oli nähdä, että vanha rovastimme Otto Myyryläinen oli Mikkelistä saapunut mukaamme.

Kesäkodin eteisessä tervehti tulijoita suurilla kirjaimilla kirjoitettu teksti: »Katsokaa Jumalan töitä» ja tämä lause toi meihin juhlatunnelman. Eteisessä ja ruokasalissa oli koristeena koivu- ja pihlajaoksia ja ruokasalin nurkassa seisoi komea juhannuskoivu. Kesäkodista oli juuri lähdössä nuorten kuulevien retkeläisten parvi, jotka yhteisen kahvitilaisuuden aikana mielenkiinnolla seurasivat kuurojen viittomista, jota rovasti Myyryläinen ja seurakuntasisar Näsänen tulkitsivat läsnäolijoille.

Leirin päiväjärjestykseen kuului ensin aamukahvi ja lipunnosto klo 9 aamulla, jonka aikana laulettiin yhteisesti. Ennen ruokailua oli järjestetty liikuntaa ja pallopelejä. Näätäsen johdolla. Illallisen jälkeen oli vuorossa saunominen, josta muutamat pulahtivat suoraan järven vilpoisaan veteen.

Kello 19 kokoonnuttiin iltanuotiolle, jolloin oli jälleen yhteislaulua. Saimme myös nähdä huvinäytelmän ja osallistua arvauskilpailuun, jossa oli palkintona »limonaadia».

Lipunlasku suoritettiin klo 21, jonka jälkeen kukin meistä kiiruhti yöpuulleen lämpöiseen vuoteeseen.

Leirin ensimmäisenä päivänä oli pieni juhlahetki rovasti Myyryläisen kunniaksi. Hänelle ojennettiin pieni lahja ja kukkia kiitollisuuden osoitukseksi. Rovasti Otto Myyryläinen on palvellut kuuroja lähes 40 vuoden ajan ja siksi tuntuu nyt haikealle hänen jättäessään meidät siirtyessään eläkkeelle.

Seuraavana päivänä lähti rovastimme matkalle Savonlinnaan ja me saatoimme hänet linja-autoon. Usean silmät kyyneltyivät rovastin hyvästellessä meitä.

Lauantaina 28 p:nä tuli auto noutamaan meitä ja virkistyneinä sekä henkisesti että aineellisesti palasimme koteihimme.

Mukana ollut.

Merkkipäiviä

60 VUOTTA täytti heinäkuun 16 p:nä rouva *Hilja Salmikko* Kuopiossa.

65 VUOTTA täytti heinäkuun 31 p:nä hra *T. Backman* Kotkassa.

80 VUOTTA täytti elokuun 6 p:nä neiti *Ina Norjajoki* Porissa.

60 VUOTTA täyttää syyskuun 2 p:nä maanviljelija *Einari Hänninen* Ihastjärven Taivallahdella.

60 VUOTTA täyttää syyskuun 5 p:nä *Kalle Mäkilä* Tammelan Kaukjärvellä.

60 VUOTTA täyttää syyskuun 21 p:nä rouva *Anna Kauhanen* Helsingistä.

Shakkia

HELSINGIN KUUROJEN SHAKKIKERHON

syyskauden peli-illat on joka tiistai Kuurojen Yhdistyksellä Liisankatu 27. Pelit alkavat syyskuun 16 p:nä. Kaikki jäsenet sekä uudet tervetuloa.

HELSINGIN KUUROJEN SHAKKIKERHON

kevätkauden luokkaturnausten tulokset: M-ja I luokka: H. Lius 6 p. E. Putkonen 4½ p. K. Hämäläinen 4 p. E. Saarinen 3 p. Pr. Helström 2½ p. S. Månsson 1 p. ja Hj. Sanbdlom 1 p. II luokka: E. Haapanen 2½ p. E. Färdig 2 p. R. Östman 1½ p. III luokka: E. Tolsa 7 p. V. Tolsa 6 p. molemmat koroitus II luokkaan., J. Lehtimäki 4 p. L. Kannisto 3 p. ja U. Mustamäki 1 p. 7 × 7 Pikapeli M-ja I luokka H. Lius 15 p. K. Hämäläinen 13 p. E. Putkonen 11 p. II luokka R. Östman 9 p. J. Enroos 2½ p. E. Haapanen ½ p. III luokka: E. Tolsa 7½ p. V. Tolsa 5½ p. Månssonin Pokaali E. Putkonen 29 p. K. Hämäläinen 25 p. H. Lius 22½ p. E. Saarinen 17½ p. Hj. Sandblom 8 ½. II luokka: R. Östman 20½ p. J. Enroos 3½ p. III luokka E. Tolsa 14 p. V. Tolsa 14 p. L. Kannisto 1 p. S. Jäntin Pokaali 7 × 7 pikapeli: H. Lius 47½ p. E. Putkonen 11½ p. K. Hämäläinen 29 p. II luokka: R. Östman 26 p. J. Enroos 8 p. III luokka E. Tolsa 24½ p. V. Tolsa 22½ p. ja U. Mustamäki 1 p.

YLI 60 v. SHAKKIMIEHET PELAAVAT SHAKKIA.

Ensi kerran H:gin Kuurojen Shakkikerho järjesti maamme yli 60 vuotiaille Shakkiveteraanienkilpailut heinäkuun 26 p:nä Helsingin Kuurojen Yhdistyksen Kesäkotiin Koivurannalla (Sökö). Kerhon puh.joht. E. Putkonen piti puheen ja avasi yli 60 vuotiaitten kilpailut lausuen että Shakki on kaikkialla soveltuvainen kilpailumuoto, sitä voivat harrastaa vanhemmat sekä nuoret. Ja nykyään Shakki on kaikkien peli. Siksi shakki on tärkeällä sijalla kuurojen keskuudessa. Tulokset: A. Marttila J:lästä 4 p. II Hj. Sandblom H:ki 2 p. III J. Lehtimäki H:ki 2 p. IV J. Friman H:ki 1 p. ja Knut Rosenberg H:ki 1 p. 4 shakkimiestä lomamatkoilla: S. Månsson, J. Enroos. E. Färdig sekä E. Karilas.

Tuomarin tehtävät on kiitettävästi hoitanut K. Hämäläinen.

T. P.

Urheilua

LAHDEN Kuurojen Urheiluseura toimeenpanee päivänvieton Yhteiskoululla syyskuun 21 p:nä klo 12. Tervetuloa.

SKUL:n suunnistusmestaruuskilpailut järjestetään Riihimäellä 28. 9. 58. Kilpailukutsu julkaistaan Urheiluairueessa. Hämeenlinnan Häli järjestää lauantaina 27. 9. iloisen illanvieton Riihimäen kansalaisopistolla alkaen klo 19. Suunnistusaiheista ohjelmaa. — Kilpailuja seuraamaan aikovat voivat kokoontua Riihimäen rautatieasemalla sunnuntaina 28. 9. klo 8.00

TAMPEREEN Kuurojen Urheilijain järjestämissä Kansallisissa yleis-urheilukilpailuissa 6 p:nä heinäkuuta, saavutettiin seuraavat tulokset:

200 m:

1)	O. Lehti,	Hero	23,07
2)	A. Virtanen	Pori	24, 3
3)	P. Saarikoski	Vellas	25, 8

300 m:

1)	K. Kuningas	Sisu	9,16, 2
2)	A. Myllyoja	TKU	10,09
3)	P. Heinonen	TKU	11,29

Kuula:

1)	O. Kaisanlahti	Valpas	12,82
2)	J. Valli	TKU	8,97
3)	A. Sillanaukee	T K U	8,80

Pituushyppy:

1)	P. Saarikoski	Vellas	6,30
2)	O. Lehti	Hero	5,95
3)	O. Kaisanlahti	Valpas	5,77

Sää oli tuulinen.

LÄMPIMÄT kiitokseni Suomen Kuurojen Urheiluliiton johdolle, Tampereen Kuurojen yhdistykselle, Tampereen Kuurot Urheilijat

seuralle, Hälille, Vellakselle, sekä kaikille niille henkilöille jotka muistivat minua 50 vuotispäivänäni, adressein, sähkein, kukin ja lahjoin.

Valentin Kaurela.

Kokouksia

ALAVUUDEN Kuurojen yhdistyksen kokous pidetään syyskuun 7 p:nä Nyyrikki Olkkosen talossa. Tervetuloa.

LAPPEENRANNAN Kuurojen Yhdistys järjestää illanvieton syyskuun 20 p:nä klo 18 Kuurojen talolla. Tervetuloa.

JYVÄSKYLÄN Kuurot r.y:n esitelmäpäivät pidetään syyskuun 20—21 päivinä. Tarkemmat tiedot paikasta ja kelloajasta saa lukea Kuurojenkoulun aidalla Cygnaeuksenkadulla olevasta ilmoitustaulusta. Esitelmöimään ovat lupautuneet toimittaja Pitkänen sekä omat paikkakuntalaiset.

LAPPEENRANNAN Kuurojen Yhdistyksen toukokuun kuukausikokouksen päättämä ylimääräinen kokous pidetään Kuurojen talossa Suonionkatu 13 syyskuun 21 p:nä klo 16. Asia: Sääntöjen muutos 5 ja 9 §:n kohdalla.

KYMENLAAKOSON Kuurojen yhdistyksen esitelmäpäivät pidetään Inkeroisissa, Sihvolan talossa lauantaina 4 p:nä lokakuuta klo 18.

Autoretkeily järjestetään Sippolan poikakotiin sunnuntaina 5 p:nä klo 11. Myös Turkian kylään neiti Senni Suutarin taloon tehdään retki. Kaikissa tilaisuuksissa on hyvä tarjoilu. Ohjelmasta mainittakoon elokuvaesitys. Esitelmä Neuvostoliitosta (turistimatkailija) ja muita eri-esitelmiä. Toivotaan liiton asiamies Rurik Pitkänen saatavan esitelmöimään. Lisäksi oman paikkakunnan puhujat ovat luvanneet esitelmiä.

Kaukaa ja läheltä kaikki tervetulleita.

HELSINGIN Kuurojenyhdistyksen Nuorten Kerhon v u o s i j u h l a on yhdistyksen huoneustossa Liisank. 27 A 8 lauantaina lokakuun 4 p:nä klo 19. Ohjelma on vaihteleva ja hauska. Tervetuloa.

LAHDEN Kuurojen Yhdistyksen esitelmäpäivät pidetään Lahden Yhteiskoululla lokakuun 4—5 p:nä, alkaen lauantaina klo 18 ja sunnuntaina klo 12. Puhujiksi tulevat neiti Tora Savisaari ja hra Jarmo Narmala.

LAPPEENRANNAN Kuurojen Yhdistyksen esitelmäpäivät pidetään Kuurojen talolla lokakuun 11—12 p:nä, alkaen lauantaina klo 18 ja sunnuntaina klo 13. Lähemmin yhdistyksen ilmoitustaululla.

SEINÄJOEN Kuurojen Yhdistys toimeenpanee kirkkopäivät Seurakuntatalossa lokakuun 12 p:nä, alkaen klo 10. Tervetuloa.

HÄMEENLINNAN Kuurojenyhdistyksen esitelmäpäivät pidetään Hätilän seurakuntatalossa 25—26. 10. alkaen lauantaina klo 19 ja sunnuntaina klo 13. Reipas ja pirteä ohjelma, puhujina Eino ja Tora Savisaari sekä Emil Mattila.

RAUMAN Kuurojen Yhdistyksen esitelmäpäivät pidetään 25—26 p:nä lokakuuta Rauman Partiotalossa. Esitelmöitsijiksi lupautui hra Martti Lankonen Porista sekä omat puhujat. Tervetuloa.

KEMIN Kuurojen yhdistyksen kokouspäivät pidetään lokakuun 25—26 p:nä Kemin työväentalolla. Tervetuloa.

VAASAN Kuurojen Yhdistyksen esitelmäpäivät pidetään marraskuun 1—2 p:nä Kuurojen talossa Palosaarella. Esitelmäpäivien yhteydessä yhdistys viettää 60-vuotisjuhlaansa. Puhujiksi on pyydetty Rurik Pitkänen ja C. E. Martola Helsingistä sekä Emil Mattila Kotkasta. Lähemmin lokakuun numerossa.

Karjalan Kuurojen Heimotuki r.y. järjestää

HEIMOJUHLAN

Helsingissä, Kuurojen yhdistyksen huoneustossa Liisankatu 27. A. 8. lokakuun 25 p:nä klo 19.

Ohjelma on monipuolinen, Karjala-aiheinen. Seuraavan päivän ohjelmasta ilmoitetaan juhlassa.

Kaikki ovat tervetulleita Heimojuhlillemme.

ALLE 40-VUOTIAS NAINEN saa paikan luonani yhden miehen taloudenhoitajana (2 lehmää) Tornionjoen varrella Ruotsin rajalla. Vastaukset osoitteella: Kalle Ylitulkkila, Korpikylä, Aavasaksan rata.

†

Rakkaamme

Marina Mikkola

o.s. Januschkowsky
synt. 6. 10. 1898 Archangelskissa, kuoli 11. 7. 1958 Helsingissä.

Sanomattomalla kaipauksella
Lauri
Leo ja Hjördis
Sisarukset perheineen

Kiitos rakkaudestasi ja hyvyydestäsi.

Siunaus toimitettu 13. 7. vainajan toivomuksesta hiljaisuudessa.

KUUROJEN LEHTI
Tidskrift för Döva

63. vuosikerta 1958

Julkaisija: SUOMEN KUUROJEN LIITTO r.y.

Päätoimittaja: URHO KIERIMO, Lempäälä, Toutonen

Toimitussihteeri: RURIK PITKÄNEN, Helsinki, Liisankatu 27 E 10. Puh. 38 154.

Toimituskunta: Katri Pitkänen, Maila Paunu.

Toimitus ja konttori: H:ki, Liisank. 27 E 10. Puh. 38 154. Kirjoitukset ja kuvat lähetettävä ennen edellisen kuukauden 1 päivää. Muotokuvista seurattava 500:— maksu.

Tilaushinta: Koko vuodelta 1958 kotimaassa ja Pohjoismaissa 500:—, ulkomaille 600:—. Tilattavissa kaikista postitoimistoista.

Ilmoitushinnat: Lähempiä tietoja saa puh. 38 154. Kihlaus-, vihkimä- ja syntymäilmoitukset 300:—. Kuolinilmoitukset 500:—.

Kaikki maksut suoritettava Suomen Kuurojen Liitto r.y:n postisiirtotilille n:o 6825 tai rahastonhoitaja Eero Laamaselle, os. Malminrinne 2 A 14, Helsinki. Puh. 36 678.

Käyttäkää oman liittonne julkaisemia
SORMIAAKKOSKORTTEJA
Hinta 10:— kpl. 100 kpl 700:—.
Saatavana liiton toimistosta.

KÄYTTÄKÄÄ OMAN LIITTONNE
SURUADRESSEJA
HINTA 300 MK
NIITÄ ON SAATAVANA YHDISTYSTENNE MYYJILLÄ SEKÄ TOIMISTOSSAMME
MYYJILLE 20 % PALKKIO
Suomen Kuurojen Liitto r.y.
Liisankatu 27 E 10 - Helsinki
Postisiirtot. 6825

Käyttäkää kirjeenvaihdossanne kauniita
KIRJEENSULKIJAMERKKEJÄ
kuurojen hyväksi
Hinta 5:— kpl.
40 merkin arkki 200:—
Myyjiä otetaan
20 % palkkio
Yhdistykset ja yksityiset saavat tilata niitä os.:
Suomen Kuurojen Liitto r.y.
Liisankatu 27 E 10 - Helsinki
Postisiirtot. 6825

Ilmoittakaa Kuurojen Lehdessä

KUUROJEN PÄIVÄÄ
SYYSKUUN 28 PÄIVÄNÄ 1958

vietetään koko maailmassa

Oletteko jo ryhtyneet toimenpiteisiin

Yhdistykset asettakaa paikallisia Kuurojenpäiväkomiteoita sitä valmistelemaan! Järjestäkää yleisöjuhlia, kiinnittäkää huomiota kuurojen asemaan paikkakuntanne sanomalehdistössä ja aikakauslehdissä

Tilatkaa vuodeksi 1958 —

Prenumerera för år 1958 på

KUUROJEN LEHTI-
TIDSKRIFT FÖR DÖVA

vuosikerta 63 — 62 årgång

ilmestyy kerran kuukaudessa, seuraten tapahtumia kuurojen maailmassa koti- ja ulkomailla.

Toimituskunta:
Katri Pitkänen, Maila Paunu.

Neuvottelukunta:
Jaakko Väisälä, Teuvo Lillunen, Aura Ahlbäck, Jarmo Narmala, Urho Lehtimäki.

Tilaushinnat:
500:— koko vuodelta. Ulkomaille 600:—. Vuositilaajat saavat runsaasti kuvitetun »Kuurojen Joulun» ilmaiseksi. Kuurojenkoulujen, ammatti- ja talouskoulujen oppilaat saavat sen tilaamalla opettajansa kautta jaettavaksi 200 markalla koko vuodeksi.

Tilauksia vastaanottavat kaikki postikonttorit, asiamiehet yhdistyksissä ja lehden konttori, os. Helsinki, Liisankatu 27 E 10. — Postisiirtotili n:o 6825.

Tehkää tilauksenne nyt heti ja tarjotkaa lehteä myös tuttaviennekin tilattavaksi. Omaa lehteämme levittämällä hankitte kannattajia kuurojen asialle kuulevienkin keskuudesta.

Utkommer en gång i månaden. Vad som sker och vad som hänt i de dövas värld, både in- och utrikes, skildras utförligt.

Redaktionskommitte:
Katri Pitkänen, Maila Paunu.

Rådkommitte:
Jaakko Väisälä, Teuvo Lillunen, Aura Ahlbäck, Jarmo Narmala, Urho Lehtimäki.

Prenumerationspris:
400:— för hela året. Till utlandet 600:—. Elever i dövskolorna samt yrkes- och hushållsskolorna kunna genom lärarna få prenumerera för 200 mk i året.

Prenumeration kan ske genom alla postkontor, föreningarnas ombud och tidskriftens kontor, adr. Helsingfors, Elisabetsgatan 27 E 10, postgirokonto n:o 6825.

Gör Eder prenumeration genast och rekommendera tidskriften för Edra vänner och bekanta. Genom att sprida Er egen tidskrift på detta sätt skaffar Ni anhängare och förespråkare för de dövas sak i de hörandes krets.

URHO KIERIMO
päätoimittaja - huvudredaktör

RURIK PITKÄNEN
toimitussihteeri - red.sekreterare

ULLA-BIRGITTA LAINE
svenskspr. redaktör

Kauppakirjapaino Oy. Helsinki 1958